

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 2 juli 2019*

”Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Restriktiva åtgärder mot Islamiska republiken Iran – Frysning av tillgångar – Restriktioner avseende tillträdet till medlemsstaternas territorier – Ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av beslutet att uppföra honom och låta honom kvarstå i förteckningar över personer och enheter som omfattas av restriktiva åtgärder – Ekonomisk skada – Ideell skada”

I mål T-406/15,

Fereydoun Mahmoudian, med hemvist i Teheran (Iran), företrädd av A. Bahrami och N. Korogiannakis, advokater,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av R. Liudvinaviciute-Cordeiro och M. Bishop, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av A. Aresu och D. Gauci, därefter av A. Aresu och R. Tricot, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan enligt artikel 268 FEUF om ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam standpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, 2010, s. 39), rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 195, 2010, s. 25), rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, 2010, s. 81), och rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EG) nr 423/2007 (EUT L 281, 2010, s. 1), varigenom det beslutats att sökanden ska uppföras och kvarstå i förteckningarna över de personer och enheter som omfattas av restriktiva åtgärder,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

TRIBUNALEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová (referent), samt domarna V. Valančius och U. Öberg,
justitiesekreterare: handläggaren M. Marescaux,
efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 11 december 2018,
följande

Dom

I. Bakgrund till tvisten

- 1 Förevarande mål avser de restriktiva åtgärder som införts för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran, för att den ska upphöra med sin spridningskänsliga kärntekniska verksamhet och med att utveckla kärnvapenbärare (nedan kallat spridning av kärnmaterial).
- 2 Sökanden, Fereydoun Mahmoudian, är majoritetsaktieägare och styrelseordförande i Fulmen. Fulmen är ett iranskt bolag som bland annat är verksamt inom sektorn för elektrisk utrustning.
- 3 För Europeiska unionens räkning, har rådet antagit gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp av den 27 februari 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 61, 2007, s. 49), och förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, 2007, s. 1).
- 4 I artikel 5.1 b i gemensam ståndpunkt 2007/140 föreskrevs att alla penningmedel och ekonomiska resurser tillhörande vissa kategorier av personer och enheter skulle frysas. Bilaga II till gemensam ståndpunkt 2007/140 innehöll en förteckning över dessa personer och enheter.
- 5 Angående Europeiska gemenskapens befogenheter föreskrevs i artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 att alla tillgångar tillhörande personer, enheter och organ som Europeiska unionens råd hade fastställt deltar i spridningen av kärnmaterial enligt artikel 5.1 b i gemensam ståndpunkt 2007/140 skulle frysas. Bilaga V till förordning nr 423/2007 utgjordes av en förteckning över dessa personer, enheter och organ.
- 6 Gemensam ståndpunkt 2007/140 upphävdes genom rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 195, 2010, s. 39).
- 7 I artikel 20.1 i beslut 2010/413 föreskrivs att penningmedel tillhörande flera kategorier av enheter ska frysas. Nämda bestämmelse avser bland annat ”personer och enheter ... som är engagerade i, är direkt knutna till eller ger stöd till spridning av [kärnmaterial], och de personer eller enheter som agerar på deras vägnar eller på deras uppdrag, eller de enheter som ägs eller kontrolleras av dem, inbegripet genom olagliga medel... enligt förteckningen i bilaga II”.
- 8 Förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 ersattes av en ny förteckning i rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, 2010, s. 81).
- 9 Den 25 oktober 2010 antog rådet förordning (EU) nr 961/2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 423/2007 (EUT L 281, 2010, s. 1).

- 10 Alltsedan antagandet av beslut 2010/413 den 26 juli 2010 har rådet inkluderat sökanden i förteckningen över personer, enheter och organ i tabell I i bilaga II till beslutet.
- 11 Som en följd härav uppfördes sökanden i förteckningen över personer, enheter och organ i tabell I i bilaga V till förordning nr 423/2007, genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 195, 2007, s. 25). Antagandet av genomförandeförordning nr 668/2010 medförde att sökandens penningmedel och ekonomiska resurser frystes.
- 12 I såväl beslut 2010/413 som i genomförandeförordning nr 668/2010 uppgav rådet följande skäl avseende sökanden: "Chef för Fulmen".
- 13 Genom skrivelse av den 26 augusti 2010 begärde sökanden att rådet skulle ompröva beslutet att uppföra sökanden i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, och i förteckningen i bilaga V till förordning nr 423/2007. Sökanden uppmanade även rådet att uppges vilka omständigheter som lagts till grund för beslutet att anta restriktiva åtgärder mot sökanden.
- 14 Beslutet att uppföra sökanden i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 påverkades inte av beslut 2010/644.
- 15 Sedan förordning nr 423/2007 upphävts genom förordning nr 961/2010 uppförde rådet sökanden i punkt 14 i tabell A i bilaga VIII till sistnämnda förordning. Sökandens tillgångar har därefter varit frysta i enlighet med artikel 16.2 i förordning nr 961/2010.
- 16 Genom skrivelse av den 28 oktober 2010 besvarade rådet sökandens skrivelse av den 26 augusti 2010 och angav att det, efter omprövning, avlog sökandens begäran om att avföras från förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och från förteckningen i bilaga VIII till förordning nr 961/2010. Rådet preciserade härvidlag att eftersom handlingarna inte innehöll några nya omständigheter som motiverade en ändring av rådets uppfattning, skulle sökanden även fortsättningsvis omfattas av de restriktiva åtgärder som föreskrivs i nämnda rättsakter. Rådet uppgav vidare att dess beslut att låta sökanden kvarstå i dessa förteckningar inte grundades på andra omständigheter än de som angavs i skälen till ovannämnda förteckningar.
- 17 Genom dom av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), ogiltigförklarade tribunalen beslut 2010/413, genomförandeförordning nr 668/2010, beslut 2010/644 och förordning nr 961/2010, i den del dessa rättsakter avsåg Fulmen och sökanden.
- 18 Vad gäller verkningarna i tiden av ogiltigförklaringen av de rättsakter som angripits inom ramen för det mål som resulterade i domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), erinrade tribunalen, i punkt 106 i domen, om följande med avseende på förordning nr 961/2010. I artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol föreskrivs att ett avgörande av tribunalen varigenom en förordning förklaras ogiltig, med avvikelse från artikel 280 FEUF, ska gälla först efter utgången av den överklagandetid som anges i artikel 56 första stycket i stadgan eller, om ett överklagande har skett inom den tiden, efter det att överklagandet har ogillats. I det aktuella målet fann tribunalen att risken för att effektiviteten av de restriktiva åtgärder som införts genom förordning nr 961/2010 allvarligt och oåterkalleligt skulle kunna påverkas inte framstod som tillräckligt hög för att det, med hänsyn till den betydande inverkan som dessa åtgärder hade på sökandenas fri- och rättigheter, skulle vara motiverat att låta verkningarna av den angripna förordningen bestå under en längre tidsperiod än den som föreskrivs i artikel 60 andra stycket i domstolens stadga.

- 19 I punkt 107 i domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), slog tribunalen även fast att verkningarna av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, skulle bestå till dess att ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010 fick rättsverkningar.
- 20 Den 4 juni 2012 överklagade rådet domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142) till domstolen. Överklagandet registrerades som mål C-280/12 P. Till stöd för överklagandet gjorde rådet bland annat gällande att tribunalen hade gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den fann att rådet skulle inkomma med uppgifter som kunde styrka att Fulmen hade deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo (Iran), oaktat det förhållandet att de uppgifter som kunde åberopas kom från hemliga källor. Denna felaktiga rättstillämpning avsåg två aspekter av lämnandet av dessa uppgifter, varav den första avsåg medlemsstaternas tillhandahållande av bevisning till rådet och den andra avsåg utlämnandet av hemliga uppgifter till domstolen.
- 21 Genom dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), ogillade domstolen överklagandet och fastställde vad tribunalen funnit i punkt 103 i domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), nämligen att rådet inte hade bevisat att Fulmen hade deltagit i arbetet vid anläggningen i Qom/Fordoo.
- 22 Genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 1361/2013 av den 18 december 2013 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 343, 2013, s. 7) beslutade rådet, för att följa domen av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), att avföra sökanden från de förteckningar över personer och enheter som är föremål för restriktiva åtgärder som återfinns i bilaga II till beslut 2010/413, respektive bilaga IX till förordning nr 267/2012, med verkan från den 19 december 2013. Sedan dess har sökanden inte uppförts i någon förteckning.

II. Förfarandet och parternas yrkanden

- 23 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 juli 2015 väckte sökanden förevarande talan. Målet tilldelades första avdelningen vid tribunalen.
- 24 Rådet inkom med sin svarsinlaga den 9 november 2015.
- 25 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 9 november 2015 ansökte Europeiska kommissionen om att få intervensera i målet till stöd för rådets yrkanden.
- 26 Den 2 december 2015 inkom sökanden med sina synpunkter på kommissionens interventionsansökan. Rådet inkom inte med några synpunkter på denna ansökan inom den föreskrivna fristen.
- 27 Ordföranden för tribunalens första avdelning beslutade den 10 december 2015, i enlighet med artikel 144.4 i tribunalens rättegångsregler, att kommissionen tilläts intervensera i målet.
- 28 Den 12 januari 2016 ingav sökanden sin replik.
- 29 Den 25 januari 2016 ingav kommissionen sin interventionsinlaga. Varken rådet eller sökanden yttrade sig över denna inlaga.
- 30 Den 26 februari 2016 ingav rådet sin duplik.
- 31 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 29 mars 2016 begärde sökanden att muntlig förhandling skulle hållas, i enlighet med artikel 106.1 i tribunalens rättegångsregler.

- 32 På förslag av referenten antog tribunalen (första avdelningen) en första åtgärd för processledning för att höra parterna om en eventuell vilandeförklaring av målet i avvaktan på domstolens avgörande i mål C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/rådet. Rådet yttrade sig i detta avseende inom den föreskrivna fristen.
- 33 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades i enlighet med artikel 27.5 i rättegångsreglerna, förordnades referenten att tjänstgöra på första avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.
- 34 Genom beslut av den 31 augusti 2016 beslutade ordföranden för tribunalens första avdelning att vilandeförklara målet.
- 35 Sedan domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), hade meddelats, antog tribunalen (första avdelningen), på förslag av referenten, en andra åtgärd för processledning, för att höra parterna om vilka konsekvenser de ansåg att den domen hade för förevarande mål (nedan kallad den andra åtgärden för processledning). Parterna och kommissionen yttrade sig i detta avseende inom den föreskrivna fristen.
- 36 Genom skrivelse av den 28 november 2018 underrättade kommissionen tribunalen om att den fortfarande stödde rådets ståndpunkt, men att den inte ansåg att det var nödvändigt att delta i förhandlingen i förevarande mål.
- 37 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 11 december 2018.
- 38 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- fastställa att talan kan tas upp till prövning och bifalla den,
 - förplikta rådet att till sökanden utge ersättning till ett belopp om 2 227 000 euro för den ekonomiska skada som sökanden har lidit, och ersättning till ett belopp om 600 000 euro för den ideella skada som sökanden har lidit, och
 - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 39 Rådet och kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

III. Rättslig bedömning

A. Tribunalens behörighet

- 40 I dupliken har rådet, med stöd av dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet (T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86), hävdatt att, i den mån som sökanden har åberopat den omständigheten att den rättsstridigt uppförts i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, till stöd för sitt yrkande om ersättning, är tribunalen inte behörig att pröva förevarande talan, eftersom artikel 275 andra stycket FEUF inte ger tribunalen behörighet att pröva en talan om skadestånd på grund av att en rättsakt som omfattas av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) är rättsstridig.

- 41 Som svar på en fråga som tribunalen ställt under förhandlingen, med en uppmaning att yttra sig över rådets invändning om rättegångshinder, preciserade sökanden att den med förevarande talan endast avsåg att begära ersättning för den skada som den orsakats av förordningar som antagits av rådet, vilket noterades i förhandlingsprotokollet. Mot bakgrund av detta svar anser tribunalen att sökanden ska anses ha justerat det andra yrkandet i ansökan, så att vederbörande endast har yrkat att tribunalen ska förplikta rådet att till sökanden utge ersättning till ett belopp om 2 227 000 euro för den ekonomiska skada som sökanden lidit till följd av att sökanden rättsstridigt uppförts i förteckningarna i bilagorna till genomförandeförordning nr 668/2010 och förordning nr 961/2010 (nedan kallade de omtvistade förteckningarna), och ersättning till ett belopp om 600 000 euro för den ideella skada som sökanden lidit till följd därav.
- 42 Under alla omständigheter ska det erinras om att enligt artikel 129 i rättegångsreglerna får tribunalen när som helst, på eget initiativ, efter att ha hört parterna, avgöra om talan ska avvisas till följd av rättegångshinder som inte kan avhjälpas, däribland enligt rättspraxis huruvida unionsdomstolen har behörighet att pröva målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 mars 1980, *Ferriera Valsabbia m.fl./kommissionen*, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78–228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 och 85/79, EU:C:1980:81, punkt 7, och dom av den 17 juni 1998, *Svenska Journalistförbundet/rådet*, T-174/95, EU:T:1998:127, punkt 80).
- 43 I detta sammanhang framgår det av rättspraxis att en talan om skadestånd för en skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av antagandet av en rättsakt inom ramen för Gusp visserligen faller utanför tribunalens behörighet (dom av den 18 februari 2016, *Jannatian/rådet*, T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86, punkterna 30 och 31), men att tribunalen likväl alltid har ansetts behörig att pröva en talan om ersättning för skada som en person eller en enhet påstår sig ha lidit till följd av restriktiva åtgärder som vidtagits mot vederbörande, i enlighet med artikel 215 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 2007, *Sison/rådet*, T-47/03, ej publicerad, EU:T:2007:207, punkterna 232–251, och dom av den 25 november 2014, *Safa Nicu Sepahan/rådet*, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 45–149).
- 44 Det kan inte förhålla sig på annat sätt när fråga är om en talan om ersättning för en skada som en person eller enhet påstår sig ha lidit till följd av restriktiva åtgärder som vidtagits mot vederbörande i enlighet med artikel 291.2 FEUF.
- 45 Det följer nämligen av rättspraxis att det inte finns någon bestämmelse i EUF-fördraget som föreskriver att den sjätte delen, avseende institutionella och finansiella bestämmelser, inte skulle vara tillämplig på restriktiva åtgärder. Det är således inte uteslutet att tillämpa artikel 291.2 FEUF – som föreskriver att "[o]m enhetliga villkor för genomförande av unionens rättsligt bindande akter krävs, ska kommissionen eller, i särskilda vederbörligen motiverade fall och i de fall som anges i artiklarna 24 och 26 i fördraget om Europeiska unionen, rådet tilldelas genomförandebefogenheter genom dessa akter" – under förutsättning att villkoren i denna bestämmelse är uppfyllda (dom av den 1 mars 2016, *National Iranian Oil Company/rådet*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, punkt 35).
- 46 I förevarande fall antogs de restriktiva åtgärderna mot sökanden genom beslut 2010/413, sedermera ändrat genom beslut 2010/644, och de genomfördes genom genomförandeförordning nr 668/2010, antagen i enlighet med artikel 291.2 FEUF, och genom förordning nr 961/2010, antagen i enlighet med artikel 215 FEUF.
- 47 Härav följer att tribunalen visserligen inte är behörig att pröva sökandens skadeståndstalan såvitt den avser ersättning för skada som sökanden lidit till följd av beslut 2010/413, sedermera ändrat genom beslut 2010/644. Tribunalen är däremot behörig att pröva samma talan såvitt den avser ersättning för skada som sökanden lidit till följd av genomförandet av detta beslut genom genomförandeförordning nr 668/2010 och förordning nr 961/2010 (nedan kallade de omtvistade rättsakterna).

- 48 Det kan således konstateras att tribunalen är behörig att pröva förevarande talan, såsom den har justerats vid förhandlingen, det vill säga i den del den avser ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av att de restriktiva åtgärder som vidtagits mot sökanden i beslut 2010/413, sedermera ändrat genom beslut 2010/644, har genomförts genom de omtvistade rättsakterna (nedan kallade de omtvistade åtgärderna).

B. Prövning i sak

- 49 I artikel 340 andra stycket FEUF föreskrivs att "[v]ad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska unionen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar". Enligt fast rättspraxis förutsätter unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar, i den mening som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, för unionsinstitutionernas rättsstridiga agerande att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan (se dom av den 9 september 2008, FIAMM m.fl./rådet och kommissionen, C-120/06 P och C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 106 och där angiven rättspraxis, dom av den 11 juli 2007, Schneider Electric/kommissionen T-351/03, EU:T:2007:212, punkt 113, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 47).
- 50 Till stöd för förevarande talan har sökanden gjort gällande att de tre ovannämnda villkoren är uppfyllda i förevarande mål.
- 51 Rådet har med stöd av kommissionen yrkat att tribunalen ska ogilla talan av det skälet att sökanden inte har fullgjort sin skyldighet att styrka att samtliga villkor för unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar är uppfyllda i förevarande mål.
- 52 Det följer av fast rättspraxis att villkoren för unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar, i den mening som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, vilka redan har angetts i punkt 49 ovan, är kumulativa (dom av den 7 december 2010, Fahas/rådet, T-49/07, EU:T:2010:499, punkterna 92 och 93, och beslut av den 17 februari 2012, Dagher/rådet, T-218/11, ej publicerat, EU:T:2012:82, punkt 34). När ett av dessa villkor inte är uppfyllt ska talan ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva de andra villkoren (dom av den 26 oktober 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, punkt 193).
- 53 Det ska således prövas huruvida sökanden i förevarande fall har fullgjort sin skyldighet att styrka att det agerande som den lägger rådet till last, det vill säga beslutet att anta de omtvistade rättsakterna och låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna, är rättsstridigt, huruvida den ekonomiska och ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit verkligen är för handen, och att det finns ett orsakssamband mellan beslutet och de skador som sökanden har åberopat.

1. Den påstådda rättsstridigheten

- 54 Sökanden har gjort gällande att villkoret att en institutions agerande ska vara rättsstridigt är uppfyllt, av det skälet att beslutet att anta de omtvistade rättsakterna och låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna utgör en tillräckligt klar överträdelse, från rådets sida, av rättsregler som syftar till att ge enskilda rättigheter, vilket enligt rättspraxis ger upphov till unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar.

- 55 I detta avseende har sökanden för det första erinrat om att det framgår av domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), och av domen av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775) (se punkt 21 nedan), som meddelades efter överklagande av rådet och med ogillade av överklagandet, att de omtvistade rättsakterna är rättsstridiga.
- 56 Sökanden har erinrat om att i domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), fann tribunalen att rådet inte förfogade över några som helst uppgifter som kunde läggas till grund för beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna. Sökanden anser således att detta utgör en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter, vilken kan ge upphov till unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Som svar på den fråga som ställts inom ramen för den andra åtgärden för processledning, har sökanden uppgett att med hänsyn till likheten mellan de omständigheter som ligger till grund för förevarande mål och omständigheterna i det mål som avgjordes genom dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), kan samtliga överväganden om allvarlighetsgraden av rådets rättsstridiga agerande i sistnämnda dom överföras i tillämpliga delar på förevarande mål. Sökanden har även anfört att tribunalen bör komma till slutsatsen att enbart en ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna inte kan utgöra tillräcklig gottgörelse för den ideella skadan.
- 57 Sökanden anser vidare att det förhållandet att rådet valde att överklaga domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), trots att tribunalen i den domen konstaterade att fråga var om en uppenbar rättsstridighet, utgör maktmissbruk som har resulterat i att den skada som sökanden har lidit har förvärrats.
- 58 Sökanden har, för det andra, hävdatt att de omtvistade åtgärderna ledde till ett åsidosättande av hans rätt att utöva näringsfrihet och hans rätt till egendom, vilka tillkommer sökanden enligt artiklarna 16 och 17 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan). Detta åsidosättande av dessa grundläggande rättigheter förvärrar rådets rättsstridiga agerande så att det utgör en klar överträdelse.
- 59 Som svar på den fråga som ställts inom ramen för den andra åtgärden för processledning har rådet, med stöd av kommissionen, uppgett att det inte längre bestrider den rättsstridighet som följer av att de omtvistade åtgärderna antogs, och medger att de slutsatser som domstolen drog i dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), angående förekomsten av en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som syftar till att ge enskilda rättigheter är relevanta i förevarande mål, eftersom beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna antogs under omständigheter som liknar dem som låg till grund för det målet. Rådet har däremot bestridit sökandens påståenden om maktmissbruk och ett åsidosättande av artiklarna 16 och 17 i stadgan, och anser att domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), inte ger någon relevant vägledning i detta avseende.
- 60 I domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), konstaterade tribunalen att de omtvistade rättsakterna var rättsstridiga.
- 61 Det ska emellertid erinras om att det enligt tribunalens fasta praxis inte är tillräckligt att det fastställs att en rättsakt är rättsstridig, hur beklagansvärd denna rättsstridighet än är, för att villkoret för att unionens utomobligatoriska ansvar ska kunna göras gällande avseende att det agerande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, ska anses vara uppfyllt (dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 50, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 6 mars 2003, Dole Fresh Fruit International/rådet och kommissionen, T-56/00, EU:T:2003:58, punkterna 71–75, och dom av den 23 november 2011, Sison/rådet, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 31). En eventuell ogiltigförklaring av en eller flera av rådets rättsakter som har gett upphov till den skada som sökanden har gjort gällande, utgör inte, även om en sådan ogiltigförklaring har

beslutats genom en dom som meddelats av tribunalen före skadeståndstalan väckande, ett bevis som inte kan vederläggas för ett tillräckligt klart åsidosättande från rådets sida, och som gör det möjligt att fastställa unionens skadeståndsansvar i kraft av själva rättsförhållandet (*ipso jure*).

- 62 Villkoret avseende förekomsten av ett rättsstridigt agerande av unionsinstitutionerna kräver att det måste föreligga en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som syftar till att ge enskilda rättigheter (se dom av den 30 maj 2017, *Safa Nicu Sepahan/rådet*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 63 Kravet på en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som syftar till att ge enskilda rättigheter är, oberoende av den aktuella rättsstridiga åtgärdens natur, avsett att förhindra att risken för att institutionen ska behöva ersätta de skador som har åberopats av de berörda personerna ska utgöra ett hinder för institutionens möjlighet att till fullo utöva sina befogenheter i allmänhetens intresse, såväl inom ramen för sin normgivande verksamhet eller verksamhet som innebär ekonomisk-politiska val, som inom ramen för sina administrativa befogenheter, utan att enskilda därigenom tvingas bära konsekvenserna av flagranta och ousäktliga brister (se dom av den 23 november 2011, *Sison/rådet*, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 34 och där angiven rättspraxis, dom av den 25 november 2014, *Safa Nicu Sepahan/rådet*, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 51).
- 64 Mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 59–61 ovan ska det prövas huruvida de rättsregler vars åsidosättande sökanden har åberopat i förevarande fall syftar till att ge enskilda rättigheter, och huruvida rådet har gjort sig skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av dessa rättsregler.
- 65 Till stöd för sitt yrkande om ersättning har sökanden i huvudsak åberopat två fall av rättsstridighet, nämligen, för det första, den omständigheten att rådet antog de omtvistade rättsakterna och lät sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna trots att det inte förfogade över några uppgifter som kunde läggas till grund härför, varvid följderna av denna rättsstridighet förvärrades genom rådets maktmissbruk bestående i att rådet överklagade domen av den 21 mars 2012, *Fulmen och Mahmoudian/rådet* (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142) och, för det andra, ett åsidosättande av artiklarna 16 och 17 i stadgan.
- 66 Vad inledningsvis angår rättstridigheten bestående i att rådet antog de omtvistade rättsakterna och lät sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna trots att det inte förfogade över några uppgifter som kunde läggas till grund härför, ska det erinras om att tribunalen, i punkterna 68 och 69 i dom av den 25 november 2014, *Safa Nicu Sepahan/rådet* (T-384/11, EU:T:2014:986), fann att en normalt försiktig och aktsam administration, vid tidpunkten för antagandet av den rättsakt som angripits i det målet, borde ha förstått att det ankom på den att samla in uppgifter eller bevisning till stöd för de restriktiva åtgärder som vidtagits mot sökanden i det målet för att kunna visa, vid ett eventuellt bestridande, att det fanns grund för dessa åtgärder genom att framlägga sådana uppgifter eller sådan bevisning vid unionsdomstolen. Tribunalen fann således att genom att underlåta att göra detta gjorde sig rådet skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge rättigheter åt enskilda, i den mening som avses i den rättspraxis som återges i punkt 61 och 62 ovan. I punkt 40 i dom av den 30 maj 2017, *Safa Nicu Sepahan/rådet* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), som meddelades till följd av ett överklagande av dom av den 25 november 2014, *Safa Nicu Sepahan/rådet* (T-384/11, EU:T:2014:986), och varigenom överklagandet ogillades, slog domstolen fast att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, bland annat i punkterna 68 och 69 i sistnämnda dom, fann att rådets åsidosättande under nästan tre år av dess skyldighet att, vid ett eventuellt bestridande, framlägga uppgifter eller bevisning till stöd för skälen för att anta restriktiva åtgärder mot en fysisk eller juridisk person, utgjorde en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge rättigheter åt enskilda.

- 67 Sålös framgås av domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), såsom den bekräftats genom domen av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), kan det i förevarande fall således konstateras att det åsidosättande som rådet gjort sig skyldigt till inte enbart är identiskt till sitt föremål, utan även varade ungefär sex månader längre än det åsidosättande som rådet gjort sig skyldigt till inom ramen för det mål som resulterade i domen av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 68 Härav följer, för det första, att den rättsregel vars åsidosättande har åberopats i förevarande mål är en rättsregel som ger enskilda rättigheter, däribland sökanden i egenskap av fysisk person som omfattas av de omtvistade rättsakterna. För det andra utgör ett åsidosättande av denna rättsregel en tillräckligt klar överträdelse, i den mening som avses i den rättspraxis som det erinrats om i punkt 63 ovan.
- 69 Det framgår för övrigt av de yttranden som parterna inkommit med efter den andra åtgärden för processledning, angående vilka konsekvenser de ansåg att dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), hade för förevarande mål, att de, numera, är eniga om att den aktuella rättsstridigheten utgör en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter.
- 70 Sökanden kan emellertid inte vinna framgång med sitt argument att detta åsidosättande utgör en i ännu högre grad klar överträdelse av det skälet att den förvärrats på grund av att rådet gjort sig skyldigt till maktmissbruk genom att överklaga domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142).
- 71 Det följer nämligen av fast rättspraxis att en rättsakt är behäftad med maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter framgår att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än de som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget, i syfte att komma till rätta med situationen i det konkreta fallet (dom av den 29 november 2017, Montel/parlamentet, T-634/16, ej publicerad, EU:T:2017:848, punkt 161 och där angiven rättspraxis).
- 72 I detta avseende ska det för det första erinras om att rätten att överklaga tribunalens domar fastställs i artikel 256.1 andra stycket FEUF, och utgör en integrerad del av unionens domstolssystem. Enligt samma artikel ska ett överklagande till domstolen vara begränsat till rättsfrågor. Enligt artikel 56 andra stycket första meningen i domstolens stadga har varje part som helt eller delvis inte har vunnit bifall till sin talan rätt att överklaga. Det framgår av dessa bestämmelser i unionens primärrätt att varje part, med iakttagande av de begränsningar som föreskrivs däri, inte bara har rätt att överklaga ett avgörande från tribunalen, utan att dessutom åberopa varje grund som den anser vara lämplig för att vinna framgång med sitt överklagande. I motsats till vad sökanden har gjort gällande kan rådet således inte klandras för att ha överklagat domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), för att, såsom rådet har uppgett i sin svarsinläga, få en ”fast rättspraxis om geografiska restriktiva åtgärder”, då ett sådant argument uppenbarligen avser en rättsfråga i den mening som avses i artikel 256.1 andra stycket FEUF.
- 73 För det andra kan sökanden inte vinna framgång med sitt påstående att rådet överklagade domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), enbart för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att den ska upphöra med sitt kärntekniska program, och därigenom låta de verkningar som de omtvistade rättsakterna gett upphov till för sökanden bestå. Detta påstående stöds nämligen inte av någon bevisning eller andra uppgifter, utan det kan under alla omständigheter konstateras att det förhållandet att dessa verkningar består utgör en integrerad del av beslutet att överklaga, i enlighet med artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol. Således föreskrivs det i artikel 60 andra stycket i domstolens stadga att ”[m]ed avvikelse från artikel 280 [FEUF] ska ett avgörande av tribunalen varigenom ett allmängiltigt

beslut förklaras ogiltigt gälla först efter utgången av den tid som anges i artikel 56 första stycket i denna stadga eller, om ett överklagande har skett inom den tiden, efter det att överklagandet har avslagits”.

- 74 Det ska dessutom erinras om (se punkt 18 ovan) att tribunalen, angående verkningarna i tiden av ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010, i punkt 106 i domen av den 21 mars 2012, *Fulmen och Mahmoudian/rådet* (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), slog fast att i det fallet framstod inte risken för att effektiviteten av de restriktiva åtgärder som införts genom förordning nr 961/2010 allvarligt och oåterkalleligt skulle kunna påverkas som tillräckligt hög för att det skulle vara motiverat att låta verkningarna av den angripna förordningen bestå under en längre tidsperiod än den som föreskrivs i artikel 60 andra stycket i domstolens stadga. I linje härmed beslutade tribunalen i punkt 107 i nämnda dom (se punkt 19 ovan) att verkningarna av beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, skulle bestå till dess att ogiltigförklaringen av förordning nr 961/2010 fick rättsverkningar.
- 75 Det framgår av ovanstående överväganden att den omständigheten att de verkningar som de omtvistade rättsakterna ger upphov till består i förhållande till sökanden, även efter det att dessa rättsakter ogiltigförklarats genom dom av den 21 mars 2012, *Fulmen och Mahmoudian/rådet* (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), följer av tillämpningen av bestämmelserna i domstolens stadga och tribunalens självständiga bedömning, och inte av det agerande som sökanden har klandrat rådet för, bestående i att ha överklagat nyssnämnda dom.
- 76 Eftersom sökanden inte har åberopat någon objektiv omständighet som kan visa att rådet överklagade domen av den 21 mars 2012, *Fulmen och Mahmoudian/rådet* (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), i syfte att skada eller utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att den ska upphöra med sitt kärntekniska program, kan sökanden inte vinna framgång med argumentet att rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk som har förvärrat åsidosättandet av den rättsregel som är aktuell i förevarande fall.
- 77 Vad gäller den andra rättsstridigheten, bestående i ett åsidosättande av artiklarna 16 och 17 i stadgan, ska det påpekas att sökanden endast har erinrat om de villkor som ska vara uppfyllda för att kunna anse att de rättigheter och friheter som erkänns i stadgan äventyras, samt gjort gällande att de omtvistade åtgärder som antagits mot sökanden har syftat till och resulterat i att dennes rätt till egendom och rätt att utöva näringsfrihet, såsom de erkänns i artiklarna 16 och 17 i stadgan, har begränsats avsevärt.
- 78 Enligt fast rättspraxis garanteras visserligen rätten till egendom i artikel 17 i stadgan men den har inte ett absolut skydd enligt unionsrätten, utan ska beaktas i förhållande till vilken funktion den har i samhället. Det är följaktligen möjligt att inskränka utövandet av denna rättighet, under förutsättning att dessa inskränkningar verkligen tillgodoser ett syfte av allmänintresse som eftersträvas av unionen och att de, i förhållande till det eftersträfvade syftet, inte utgör ett oproportionerligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva kärnan i den på detta sätt garanterade rättigheten (se dom av den 13 september 2013, *Makhlouf/rådet*, T-383/11, EU:T:2013:431, punkt 97 och där angiven rättspraxis). Denna rättspraxis kan tillämpas analogt på näringsfriheten, som garanteras i artikel 16 i stadgan.
- 79 I förevarande fall ska det inledningsvis påpekas att det eftersträfvade målet med att anta de omtvistade rättsakterna gentemot sökanden, såtillvida det däri föreskrevs att sökandens penningmedel, finansiella tillgångar och andra ekonomiska resurser skulle frysas, bestod i att förhindra spridning av kärnmaterial och därmed utöva påtryckningar på Islamiska republiken Iran för att den skulle upphöra med sådan verksamhet. Detta mål omfattas av de allmänna ansträngningarna för att bevara internationell fred och säkerhet, och var därmed legitimt och ändamålsenligt (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 13 september 2013, *Makhlouf/rådet*, T-383/11, EU:T:2013:431, punkterna 100 och 101 och där angiven rättspraxis).

- 80 De omtvistade åtgärderna var även nödvändiga, eftersom andra och mindre ingripande åtgärder, såsom ett system med förhandstillstånd eller en skyldighet att i efterhand styrka hur medlen har använts, inte skulle utgöra ett lika effektivt medel för att uppnå det eftersträlvade målet, det vill säga att förhindra spridning av kärnmaterial och därigenom utöva påtryckningar på Islamiska Republiken Iran för att den ska upphöra med sådan verksamhet, särskilt med hänsyn till möjligheten att kringgå sådana restriktioner (se, analogt, dom av den 13 september 2013, Makhoul/rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, punkt 101 och där angiven rättspraxis).
- 81 Sökanden har följaktligen inte visat att de omtvistade rättsakterna medförde ett åsidosättande av de rättigheter som tillkommer sökanden enligt artiklarna 16 och 17 i stadgan.
- 82 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att endast den första rättsstridigheten – bestående i att rådet antog de omtvistade rättsakterna och lät sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna trots att det inte förfogade över några uppgifter som kunde läggas till grund härför – utgör en rättsstridighet som kan ge upphov till unionens skadeståndsansvar i den mening som avses i den rättspraxis som det erinrats om i punkt 63 ovan.

2. Den påstådda skadan och huruvida ett orsakssamband mellan rättsstridigheten av det kritiserade agerandet och skadan är för handen

- 83 Sökanden anser sig ha visat att den ideella och ekonomiska skada som den har lidit till följd av de omtvistade rättsakterna är faktisk och säker, och att det finns ett orsakssamband mellan rättsstridigheten av det kritiserade agerandet och den påstådda skadan. Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall anser sökanden att domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), inte kan ge upphov till tvivel om huruvida skadeståndsyckrandet är välgrundat.
- 84 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument. Rådet anser att domstolens slutsatser i domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), avseende villkoren för ersättning för ekonomisk och ideell skada, är relevanta och stödjer dess argument i detta mål.
- 85 Det ska prövas huruvida sökanden har styrkt den påstådda skadan och orsakssambandet mellan det kritiserade agerandet och skadan.
- 86 Angående villkoret om faktisk skada påpekar tribunalen att enligt rättspraxis kan unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar endast aktualiseras om sökanden verkligen har lidit faktisk och säker skada (se, för ett liknande resonemang dom av den 27 januari 1982, De Franceschi/rådet och kommissionen, 51/81, EU:C:1982:20, punkt 9, och dom av den 16 januari 1996, Candiotti/rådet, T-108/94, EU:T:1996:5, punkt 54). Det ankommer på sökanden att visa att detta villkor är uppfyllt (se dom av den 9 november 2006, Agraz m.fl./kommissionen, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punkt 27 och där angiven rättspraxis), och i synnerhet att lägga fram övertygande bevis för skadans förekomst och omfattning (se dom av den 16 september 1997, Blackspur DIY m.fl./rådet och kommissionen, C-362/95 P, EU:C:1997:401, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 87 Närmare bestämt ska varje yrkande om ersättning för skada, oavsett om det rör sig om ekonomisk eller ideell skada, om denna är tänkt som symbolisk eller verklig ersättning, innehålla uppgifter om den påstådda skadans art i förhållande till det kritiserade agerandet och åtminstone en ungefärlig uppskattning av skadans storlek (se dom av den 26 februari 2015, Sabbagh/rådet, T-652/11, ej publicerad, EU:T:2015:112, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

- 88 Avseende villkoret att det ska finnas ett orsakssamband mellan agerandet och den påstådda skadan, måste denna skada ha ett tillräckligt direkt samband med det kritiserade agerandet, det vill säga agerandet måste vara den avgörande orsaken till skadan, men det finns ingen skyldighet att ersätta alla former av negativa konsekvenser, även långsökta sådana, som kan följa av en rättstridighet (se dom av den 10 maj 2006, Galileo International Technology m.fl./kommissionen, T-279/03, EU:T:2006:121, punkt 130 och där angiven rättspraxis, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 1979, Dumortier m.fl./rådet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, EU:C:1979:223, punkt 21). Det ankommer på sökanden att bevisa att det finns ett sådant orsakssamband mellan det påstådda agerandet och den åberopade skadan (se dom av den 30 september 1998, Coldiretti m.fl./rådet och kommissionen, T-149/96, EU:T:1998:228, punkt 101 och där angiven rättspraxis).
- 89 Det är mot bakgrund av ovannämnda rättspraxis som tribunalen ska pröva huruvida sökanden i förevarande fall har visat att den ideella och ekonomiska skada som den påstår sig ha lidit till följd av att rådet antog de omtvistade rättsakterna och lät sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna är faktisk och säker, samt huruvida det finns ett orsakssamband mellan detta agerande och dessa skador.

a) Den påstådda ekonomiska skadan och huruvida ett orsakssamband är för handen

- 90 Sökanden har hävdats att han påverkades särskilt av de omtvistade åtgärder som vidtagits mot honom av det skälet att han vid tidpunkten då de omtvistade rättsakterna antogs hade sina huvudsakliga intressen i Frankrike, det vill säga inom unionen, eftersom han hade fått franskt medborgarskap och var bosatt i Frankrike, där han även hade öppnat bankkonton. Han har anfört att han lidit fyra typer av ekonomisk skada, nämligen, för det första, en värdeminskning som uppstått på grund av att hans finansiella tillgångar inte har förvaltats dynamiskt, för det andra, uteblivna vinster som han skulle ha erhållit från förvaltning av sin fasta egendom, för det tredje, förluster i europeiska bolag och, för det fjärde, rättsliga avgifter som han erlagt för att hans frysta tillgångar delvis skulle frigöras och för att hans beslagtagna bankkonton därefter skulle göras tillgängliga. För samtliga dessa ekonomiska skador har sökanden yrkat att rådet ska förpliktas att utge ersättning till ett belopp om totalt 2 227 000 euro.
- 91 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att tribunalen ska ogilla yrkandet om ersättning för den påstådda ekonomiska skadan.

1) Värdeminskningen som uppstått på grund av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvaltats dynamiskt

- 92 Angående den värdeminskning som uppstått på grund av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvaltats dynamiskt, har sökanden i ansökan hävdats att han hade en tillgångsportfölj till ett värde av cirka 15 miljoner euro, varav en betydande del hade investerats i aktier i europeiska börsnoterade bolag, aktier i andra bolag, inlåning i olika valutor, samt bolags- och statsobligationer, däribland grekiska statsobligationer. Sökanden anser att eftersom fondförvaltarna i genomsnitt erhåller ett belopp motsvarande 2 procent av de tillgångar som de förvaltar, uppgår denna skada, för vilken han begär ersättning, till 2 procent per år av värdet av hans fonder, vilket han uppskattar till 11 miljoner euro, med undantag för de tillgångar han har på belgiska bankkonton, det vill säga till ett belopp om totalt 660 000 euro för en treårsperiod.
- 93 I repliken har sökanden inledningsvis preciserat att en ”dynamisk” portfölj, som definieras på grundval av dess sammansättning, kännetecknas av en högre risk än den som åtföljer en ”balanserad” portfölj, och ger högre avkastning på lång sikt. Själva syftet med artikel 1 i förordning nr 423/2007 är just att hindra varje person som är föremål för restriktiva åtgärder från att på ett lämpligt sätt förvalta en ”dynamisk” portfölj. Tillämpningen av restriktiva åtgärder utgör således den utlösande faktorn för en ekonomisk skada som automatiskt ska ersättas när det sedermera har fastställts att dessa åtgärder är rättsstridiga.

- 94 Sökanden har hävdade att hans portfölj hos banken BNP Paribas krävde "dynamisk" förvaltning. Som exempel på dynamisk förvaltning har sökanden, i en bilaga till repliken, bifogat ett utdrag rörande ett värdepapperskonto hos BNP Paribas. Han har även anförde att undantaget i artikel 29.2 i rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EU) nr 961/2010 (EUT L 88, 2010, s. 1), inte är tillämpligt på konton som utmärks på detta sätt, utan på sådana konton som det konto sökanden hade hos banken Belfius, vilket inte krävde dynamisk förvaltning, vilket förklarar varför han inte inkluderade det kontot i den tillgångsportfölj som han har begärt ersättning för, för den skada han påstår sig ha lidit. Under perioden från och med juli 2010 till och med början av år 2014 medförde den uteblivna förvaltningen av sökandens konton hos banken BNP Paribas att han inte kunde avyttra sina högrisktillgångar, däribland de grekiska statsobligationerna, dra fördel av marknadsfluktuationer, eller genomföra sådant arbitrage som är absolut nödvändigt för att genom dynamisk förvaltning anpassa investeringar och placera likvida medel, vilka genererats genom återbetalningar från terminsprodukter, utdelningar och räntor.
- 95 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument.
- 96 Det ska erinras om att enligt artikel 76 i rättegångsreglerna ska en ansökan bland annat innehålla sökandens yrkanden, bevis och, i förekommande fall, bevisuppgift. Enligt artikel 85 i rättegångsreglerna ska sådana bevis ges in i samband med den första skriftväxlingen. Ytterligare bevis får ges in i samband med repliken endast under förutsättning att det finns godtagbara skäl till att detta inte har gjorts tidigare.
- 97 Med avseende på skadan bestående i en värdeminskning till följd av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvalts dynamiskt, har sökanden, i sin ansökan, på ett mycket lakoniskt, rentav osammanhängande, sätt sökt bevisa den skada han påstår sig ha lidit. När det gäller den skada som sökanden påstår sig ha lidit har han, i sin ansökan, nöjt sig med att i allmänna ordalag beskriva de investeringar han har gjort och sammansättningen av hans tillgångsportfölj, vilken han inledningsvis, i punkt 66 i ansökan, värderade till 15 miljoner euro.
- 98 För det första framgår det inte av ansökan vilka bankinstitut som sökanden skulle ha anförtrött förvaltningen av sina tillgångar, och inte heller värdet av dessa. Sökanden har på sin höjd gjort en allmän hänvisning, i en fotnot under punkt 66 i ansökan, till två bilagor till ansökan, med rubriken "Kontoutdrag och skriftväxling med bankinstitut", respektive "Skrivelser från banker", utan att tydligt ange vilka delar eller stycken i dessa bilagor som avses.
- 99 Tribunalen erinrar härvidlag om att det följer av fast rättspraxis att innehållet i en ansökan visserligen kan stödjas och kompletteras på särskilda punkter genom hänvisning till utdrag ur handlingar som bifogats ansökan, men en sådan generell hänvisning till andra inlagor, även om de bifogats ansökan, kan inte avhjälpa det faktum att väsentliga delar av den rättsliga argumentationen saknas, vilka ska återfinnas i själva ansökan. Vidare ankommer det inte på tribunalen att i bilagorna söka efter och fastställa de grunder och argument som den till äventyrs skulle kunna anse utgöra stöd för talan, eftersom bilagorna enbart skall tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 december 2005, Honeywell/kommissionen, T-209/01, EU:T:2005:455, punkt 57 och där angiven rättspraxis).
- 100 För det andra har sökanden, i punkt 67 i ansökan, utan att ge någon förklaring härill, beräknat sin tillgångsportfölj till 11 miljoner euro, och på grundval härav tillämpat en beräkningsgrund på 2 procent, vilken sökanden – utan att anföra några bevis – har uppgett motsvarar den genomsnittliga ersättningen som utgår för fondförvaltning, och har därefter uppskattat skadan till 660 000 euro för en period på tre år.

- 101 En så lakonisk och otydlig argumentation i ansökan förefaller alltför vag för att kunna fastställa den aktuella skadans omfattning, och därmed göra det möjligt för tribunalen att, mot bakgrund av ovannämnda bestämmelser i rättegångsreglerna, förstå innebörden av sökandens yrkanden. Följaktligen ska detta yrkande avvisas.
- 102 För fullständighetens skull ska det påpekas att även om tribunalen, trots dessa omständigheter, skulle kunna söka bevisning i de bilagor till ansökan som avses i punkt 96 ovan, kan det konstateras att dessa bilagor inte gör det möjligt att med säkerhet fastställa omfattningen av skadan.
- 103 Den bilaga som har rubriken "Kontoutdrag och skriftväxling med bankinstitut" innehåller nämligen flera handlingar som sökanden inte har gett några individuella hänvisningar till. Tribunalen påpekar emellertid att det tycks röra sig om handlingar som kan betecknas enligt följande:
- ett kontoutdrag från banken Dexia av den 30 juli 2010 (sidorna 23–25 i akten innehållande bilagorna till ansökan), av vilket det inte framgår att sökanden är innehavare av det aktuella kontot,
 - ett intyg om saldo upprättat den 28 juni 2010 avseende sökandens konto i banken Belfius, daterat till den 23 juli 2015, åtföljt av ett kontoutdrag avseende detta konto för perioden 1 juni 2010 till den 9 oktober 2010 (sidorna 26–29 i akten innehållande bilagorna till ansökan), men detta intyg och detta kontoutdrag har med all säkerhet visat sig sakna relevans eftersom sökanden uttryckligen har uppgett i repliken att förevarande skadeståndstalan inte omfattar detta konto,
 - kontoutdrag avseende två konton som sökanden har i banken Société Générale (sidorna 30 och 31 i akten innehållande bilagorna till ansökan),
 - ett utdrag avseende sökandens lönesparkonto i instituten Amundi och Inter Expansion (sidorna 32 och 33 i akten innehållande bilagorna till ansökan),
 - en handling med rubriken "Portfolio Management Report", från BNP Paribas Wealth Management, av vilken det inte framgår att sökanden är innehavare av det aktuella kontot (sidorna 34–38 i akten innehållande bilagorna till ansökan),
 - en förteckning över konton som öppnats i sex institut, samt värdet och typ av konton, men utan någon uppgift om kontoinnehavarens identitet.
- 104 Utöver den omständigheten att det av vissa av de ovannämnda handlingarna inte är möjligt att identifiera innehavaren av det aktuella kontot, finns det således ingen uppgift i den aktuella bilagan som gör det möjligt att på ett verkligt och säkert sätt förstå vad den skada som sökanden påstår sig ha lidit består i.
- 105 Det förhållandet att sökandens argumentation är otydlig förstärks av de förtydliganden som har framförts i repliken, eftersom det framgår av dessa att de tillgångar som innehas av banken BNP Paribas inte ska beaktas. Om det antas att sökanden innehar dessa tillgångar uppgår de, enligt handlingen med rubriken "Portfolio Management Report", vilken återges på sidorna 34–38 i akten innehållande bilagorna till ansökan, till 7 746 855 euro, det vill säga ett belopp som är betydligt lägre än de 11 miljoner euro som sökanden har lagt till grund för den slutliga beräkningen av den skada som han påstår sig ha lidit.
- 106 Vad gäller bilagan med rubriken "Skrivelser från banker" innehåller den tre skrivelser från tre banker eller kapitalförvaltningsinstitut, vari det endast hänvisas till vilka konsekvenser de omtvistade rättsakterna ger upphov till för dessa banker eller institut, det vill säga att de frusit sökandens tillgångar och önskar följa gällande bestämmelser. Vad gäller skrivelsen från banken BNP Paribas Wealth Management av den 11 februari 2011, har dess upphovsman uppgett att det inte var möjligt

att, såsom sökanden önskat, övergå till en ”varaktig”, och således säkrare, form av förvaltning av sökandens tillgångar (sidan 157 i akten innehållande bilagorna till ansökan). Det kan således konstateras att dessa handlingar inte gör det möjligt att fastställa omfattningen av den skada som sökanden åberopat. Det följer av de överflödiga övervägandena ovan att yrkandet om ersättning för skada bestående i den värdeminskning som uppstått på grund av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvalts dynamiskt under alla omständigheter ska ogillas.

- 107 Med hänsyn till den slutsats som dragits i punkt 101 ovan, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökanden har visat att ett orsakssamband är för handen, ska yrkandet om ersättning för skada bestående i den värdeminskning som uppstått på grund av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvalts dynamiskt avvisas.

2) Uteblivna vinster av fastighetsförvaltning

- 108 Angående de uteblivna vinster som sökanden skulle ha erhållit från förvaltningen av hans fastigheter, har sökanden uppgett att det var omöjligt för honom att förvalta de två lägenheter som han äger i Frankrike och Belgien sedan de omtvistade rättsakterna antagits, eftersom han inte kunde uppbära några hyresintäkter, eller betala för arbeten och försäkringar.
- 109 I repliken har sökanden preciserat att artikel 29.2 b i förordning nr 27/2012, som gör det möjligt att fortsättningsvis erhålla intäkter från löpande hyresavtal inte var tillämplig med avseende på lägenheten i Frankrike, eftersom den inte var uthyrd vid tidpunkten då sökanden för första gången fördes upp i förteckningarna över personer och enheter som var föremål för restriktiva åtgärder, på grund av mindre arbeten som skulle utföras där. Med stöd av ett avtal som ingicks den 18 oktober 2014, efter det att de omtvistade åtgärderna mot sökanden hade upphävts, har sökanden gjort gällande att hyresvärdet av lägenheten i fråga uppgår till 2 500 euro per månad, vilket innebär att värdet av den uteblivna vinsten motsvarande de uteblivna hyresintäkterna uppskattas till 102 500 euro.
- 110 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument.
- 111 Såsom det erinrats om i punkt 96 ovan ska det inledningsvis påpekas att en ansökan bland annat ska innehålla sökandens yrkanden, bevis och, i förekommande fall, bevisuppgift. Därtill får ytterligare bevis ges in i samband med repliken endast under förutsättning att det finns godtagbara skäl till att detta inte har gjorts tidigare.
- 112 I förevarande fall kan det konstateras att sökanden, i punkt 68 i ansökan – som är den enda punkt i ansökan som avser den skada som uppstått till följd av att det var omöjligt för sökanden att förvalta sin fasta egendom – har nöjt sig med att hävda att denna skada uppstått till följd av att det var ”omöjligt att uppbära hyresintäkter, betala för arbeten, försäkringar etcetera”, och inte har inkommit med någon handling eller uppgift som kan styrka detta påstående, visa att han har äganderätt till denna egendom, eller bevisa att skadan och ett orsakssamband är för handen. Endast med avseende på den lägenhet som sökanden äger i Frankrike har han, i samband med repliken, visserligen gett in en bilaga C.2 innehållande tre handlingar, nämligen ett hyresavtal undertecknat den 18 oktober 2014, ett skattebesked för 2013 ”skatt på lediga bostäder” av den 29 oktober 2013 och en skrivelse av den 20 oktober 2014 till skattemyndigheten. Men trots att dessa tre handlingar upprättades innan förevarande talan väcktes, har sökanden likväl inte uppgett några godtagbara skäl till att de lämnats in för sent, i samband med repliken. Bilaga C.2 till repliken ska således avvisas som otillåten bevisning. Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska yrkandet om ersättning för den ovannämnda skadan avvisas.

- 113 För fullständighetens skull ska det påpekas att även om detta yrkande skulle tas upp till prövning och bilaga C.2 skulle tillåtas, kan det likväl konstateras att sökanden inte har förebringat någon bevisning för att den påstådda skadan är faktisk och säker. Det kan nämligen i synnerhet konstateras att sökanden varken har företett bevis för att han äger de två lägenheter som han påstår sig vara ägare till, eller för att lägenheterna skulle hyras ut vid tidpunkten då de omtvistade rättsakterna antogs.
- 114 I motsats till vad sökanden har gjort gällande förhåller det sig dessutom så, att de omtvistade rättsakterna inte på något sätt hindrade sökanden från att fortsättningsvis vara bosatt i en lägenhet som han ägde, om så hade varit fallet tidigare, i synnerhet eftersom han vid tidpunkten då de omtvistade rättsakterna antogs var fransk medborgare och var bosatt i Frankrike, vilket han har erinrat om i punkt 65 i ansökan.
- 115 Det följer av de överflödiga övervägandena ovan att sökanden inte har företett någon bevisning för den skada som han påstår sig ha lidit med avseende på de två lägenheter han äger i Frankrike och i Belgien, vilket innebär att hans yrkande om ersättning för skada till följd av uteblivna hyresintäkter under alla omständigheter ska ogillas.
- 116 Med hänsyn till den slutsats som dragits i punkt 112 ovan, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökanden har visat att ett orsakssamband är för handen, ska yrkandet om ersättning för skada som uppstått till följd av att det var omöjligt för sökanden att förvalta sin fasta egendom avvisas.

3) Förluster i europeiska bolag

- 117 Angående de förluster som uppkommit i europeiska bolag har sökanden uppgett att vid tidpunkten då de omtvistade rättsakterna antogs innehade han 26 procent av aktierna i det franska bolaget Codefa Connectique S.A.S. (nedan kallat Codefa), och var aktieägare i de tyska bolagen Decom Technology GmbH (nedan kallat Decom), och Senteg GmbH via det belgiska bolaget Soreltek S.A. De omtvistade rättsakterna medförde oöverstigliga svårigheter för dessa bolag, och minskade således deras värde. För att visa att en ekonomisk skada uppkommit för Codefa och Decom, har sökanden ingett en rapport av den 21 juli 2015, som upprättats av en revisionsbyrå som är registrerad hos revisorsamfundet för Paris Île-de-France (Frankrike), vilken bifogats som bilaga A.14 till ansökan (nedan kallad revisionsrapporten).
- 118 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument.

i) Förluster i Senteg och Decom

- 119 Angående yrkandet om ersättning för skada till följd av förluster som uppkommit i Senteg och Decom, anser rådet, med stöd av kommissionen, att detta yrkande ska avvisas. Sökanden äger nämligen inga andelar i dessa bolag. Vad gäller Soreltek, som innehar 80 procent av aktierna i Decom och 20 procent av aktierna i Senteg, och som sökanden påstår sig vara ensam ekonomisk förmånstagare till, framgår det varken av bolagsordningen eller av handlingar i målet att bolaget direkt eller indirekt ägs av sökanden, då det ägs till 99 procent av det luxemburgska bolaget Wirkkraft SA och till 1 procent av ett utomstående bolag. Även om sökanden var ekonomisk förmånstagare i Wirkkraft, är dess berättigade intresse av att få saken prövad alltför indirekt i förhållande till Senteg och Decom.
- 120 I repliken har sökanden gjort gällande att han har Wirkkrafts innehavarpapper, vilka han erbjudit sig att förete vid behov, att han till fullo finansierar det bolaget och att han är ensam ekonomisk förmånstagare i Wirkkraft och Soreltek.

- 121 Vad inledningsvis gäller Soreltek ska det erinras om att i enlighet med den rättspraxis som det redogjorts för i punkt 99 ovan, ankommer det inte på tribunalen att i bilagorna söka efter och fastställa de grunder och argument som den till äventyrs skulle kunna anse utgör stöd för talan. I förevarande fall har sökanden, i punkt 76 i ansökan, endast hävdats att han "har utpekats som ensam ekonomisk förmånstagare" till Soreltek. Till stöd för detta påstående har sökanden, utan några förtydliganden, hänvisat till fyra bifogade handlingar i bilaga A.13 till ansökan.
- 122 Under alla omständigheter förhåller det sig så, att även om tribunalen i förevarande fall skulle kunna söka efter och fastställa vilka uppgifter som kan utgöra stöd för sökandens påstående, kan det konstateras att ingen av de handlingar som bifogats bilaga A.13 i ansökan kan utgöra ett sådant stöd.
- 123 För det första innehåller Sorelteks bolagsordning, såsom den registrerats i *Moniteur belge* (se sidorna 269–271 i akten innehållande bilagorna till ansökan) inte någon uppgift om att sökanden skulle vara så kallad ensam ekonomisk förmånstagare till detta bolag. Det framgår dessutom av bolagsordningen att 209 av 210 andelar i Soreltek, det vill säga något mer än 99 procent av andelarna, innehas av Wirkkraft och att den sista andelen innehas av bolaget Transnational Consulting Group. Sökanden tycks inte heller vara vare sig styrelseledamot eller verkställande direktör i Soreltek (se sida 271 i akten innehållande bilagorna till ansökan).
- 124 För det andra syftar de två skrivelserna från banken Dexia till Soreltek, daterade till den 11 augusti 2010 och den 8 september 2010 (sidorna 272 och 273 i akten innehållande bilagorna till ansökan), till att informera bolaget om att på begäran av procureur du Roi de Bruxelles (åklagarmyndigheten i Bryssel, Belgien) hade två av dess konton spärrats och därefter avslutats. Dessa skrivelser innehåller inte någon som helst uppgift om att sökanden skulle vara ensam ekonomisk förmånstagare till detta bolag.
- 125 För det tredje innehåller skrivelsen av den 11 februari 2014 (återgiven två gånger på sidorna 274 och 275 i akten innehållande bilagorna till ansökan), som en advokatbyrå skickade till åklagarmyndigheten i Bryssel, endast en uppgift om att de som undertecknat skrivelsen var "sökandens och bolaget Soreltek SA:s advokater", samt en begäran om att deras klienter skulle återfå sina banktillgodohavanden. Det finns inte någon uppgift i denna skrivelse som kan styrka sökandens påstående om att han är ensam ekonomisk förmånstagare till Soreltek.
- 126 För det fjärde framgår det av den skrivelse som åklagarmyndigheten i Bryssel upprättat den 6 december 2013 (sidan 276 i akten innehållande bilagorna till ansökan) att den därmed avsåg att underrätta sökandens advokat om att myndigheten "beslutat att frigöra de tillgångar som beslagtogs inom ramen för ärendet rörande Fereydoun Mahmoudian och SA Soreltek", och att översända en kopia av en begäran från "banken ING till O.C.S.C. angående Fereydoun Mahmoudians tillgångar (Tillgångar Befimmo SCA-SICAFI)". Dessa skrivelser innehåller inte någon som helst uppgift om att sökanden skulle vara ensam ekonomisk förmånstagare till Soreltek.
- 127 Vidare ska det påpekas att sökanden, i punkt 93 i repliken, har nöjt sig med att upprepa att han var den ekonomiska förmånstagaren till Soreltek och att man därav kan dra slutsatsen att Soreltek utgjorde en av hans tillgångar.
- 128 Vad därefter gäller Wirkkraft kan det konstateras att sökanden, i sin ansökan, inte har anfört någon omständighet till stöd för påståendet, i punkt 92 i repliken, att han är ekonomisk förmånstagare och förfogar över innehavarpapprena i detta bolag. I repliken har sökanden på sin höjd visat sig vara "beredd" att förete originalen av dessa innehavarpapper, och även hävdats att "Wirkkraft finansieras till fullo av sökanden, som är 'ekonomisk förmånstagare' till det bolaget, i enlighet med vad som framgår av den förklaring som återfinns i [b]ilaga C.6".

- 129 För det första ankom det på sökanden, mot bakgrund av bestämmelserna i artiklarna 76 och 85 i rättegångsreglerna, att redan i ansökan lägga fram bevis för att han, såsom han påstått, förfogade över innehavarpapprena för Wirkkraft. Inte på något vis har sökanden försökt förklara varför han inte har företett någon sådan ytterligare bevisning, inte heller i samband med repliken.
- 130 Vad för det andra gäller den förklaring som getts in i bilaga C.6 till repliken, påpekar tribunalen att trots att den är daterad till den 9 december 2013, det vill säga lite mindre än två år innan förevarande talan väcktes, har sökanden inte uppgett några godtagbara skäl till att den har getts in först i samband med repliken. Följaktligen ska bilaga C.6 till repliken, som endast visat sig innehålla en förklaring på heder och samvete som undertecknats av sökanden men som på intet sätt har styrkts, avvisas som otillåten bevisning.
- 131 Det framgår av ovanstående att sökanden inte har visat att han, såsom han påstått, är ”ekonomisk förmånstagare” och förfogar över innehavarpapprena för Wirkkraft.
- 132 Det följer av samtliga ovanstående överväganden att det under alla omständigheter kan konstateras att eftersom sökanden inte har förebringat någon bevisning som kan styrka hans påståenden, har han, till stöd för sitt yrkande om ersättning för skada till följd av de förluster som uppkommit i Senteg och Decom, åberopat en skada som han i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 86 ovan inte har visat faktiskt är för handen.
- 133 Sistnämnda yrkande ska följaktligen avvisas, och i vart fall ogillas.

ii) Förluster i Codefa

- 134 Till stöd för yrkandet om ersättning för skada till följd av förluster som uppkommit i Codefa har sökanden, för att bevisa den skada har påstått sig ha lidit med avseende på Codefa, dels åberopat revisionsrapporten, dels flera kopior av handlingar rörande Codefa, vilka bifogats som bilaga A.5 till ansökan.
- 135 Inledningsvis ska revisionsrapportens bevisvärde prövas.
- 136 I detta avseende har unionsdomstolen, i avsaknad av unionsrättsliga bevisregler, fastställt en princip om fri bevisföring och fria bevismedel, vilken ska förstås som en möjlighet att, för att bevisa en viss omständighet, göra gällande alla former av bevisning, såsom vittnesmål, dokumenterade bevis, bekännelser etcetera (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2000, Met-Trans och Sagpol, C-310/98 och C-406/98, EU:C:2000:154, punkt 29, dom av den 8 juli 2004, Dalmine/kommissionen, T-50/00, EU:T:2004:220, punkt 72, och generaladvokat Mengozzis förslag till avgörande i målet Archer Daniels Midland/kommissionen, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punkterna 113 och 114). På motsvarande sätt har unionsdomstolen slagit fast en princip om fri bevisvärdering, enligt vilken domaren har att fritt bedöma trovärdigheten eller, med andra ord, värdet av bevisningen (dom av den 8 juli 2004, Dalmine/kommissionen, T-50/00, EU:T:2004:220, punkt 72, och generaladvokat Mengozzis förslag till avgörande i målet Archer Daniels Midland/kommissionen, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punkterna 111 och 112).
- 137 Vid bedömningen av en handlingens bevisvärde ska flera omständigheter beaktas, såsom handlingens ursprung, omständigheterna kring dess utarbetande, vem den är ställd till samt frågan huruvida den till sitt innehåll verkar rimlig och tillförlitlig (dom av den 15 mars 2000, Cimenteries CBR m.fl./kommissionen, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, EU:T:2000:77, punkt 1838, och dom av den 7 november 2002, Vela och Tecnagrind/kommissionen, T-141/99, T-142/99, T-150/99 och T-151/99, EU:T:2002:270, punkt 223).

- 138 Unionsdomstolen har i detta sammanhang redan funnit att en analys som sökanden tillhandahållit inte kunde anses utgöra ett opartiskt och oberoende expertutlåtande, eftersom den hade beställts och finansierats av sökanden själv och hade upprättats på grundval av uppgifter från databaser som sökanden tillhandahållit, utan att det skett någon som helst oberoende kontroll av att dessa uppgifter var korrekta och relevanta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 2011, Siemens/kommissionen, T-110/07, EU:T:2011:68, punkt 137).
- 139 Unionsdomstolen har också redan haft tillfälle att slå fast att ett expertutlåtande inte kunde anses ha bevisvärde enbart genom dess objektiva innehåll, och att ett ostyrkt påstående i en sådan handling inte i sig kunde anses övertygande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2004, Valmont/kommissionen, T-274/01, EU:T:2004:266, punkt 71).
- 140 Det är mot bakgrund av de principer som tribunalen har erinrat om i punkterna 136–139 ovan som det i förevarande fall ska fastställas vilket bevisvärde revisionsrapporten har.
- 141 Härvidlag påpekar tribunalen att revisionsrapporten har upprättats av en revisionsbyrå som är registrerad hos revisorsamfundet för Paris Île-de-France. Det framgår av skrivelsen på sidorna 2 och 3 i denna rapport, vilken revisionsbyrån ställt till sökanden den 21 juli 2015, att enligt de villkor som fastställts vid ett sammanträde den 18 juni 2015 var syftet med det uppdrag som sökanden gett byrån att bedöma de skador som de omtvistade åtgärderna gett upphov till med avseende på sökandens aktieinnehav i Codefa och Decom. Det anges särskilt i denna skrivelse att för att fullgöra detta uppdrag har "[r]apporten utarbetats på grundval av handlingar som Fereydoun Mahmoudian har tillhandahållit". Det framgår av ordalydelsen i nämnda skrivelse att revisionsrapporten upprättades på begäran av sökanden för att, inom ramen för förevarande tvist, styrka att den påstådda ekonomiska skadan är faktisk samt dess omfattning, och att rapporten i huvudsak grundar sig på de handlingar som sökanden har tillhandahållit. Det ska understrykas att dessa handlingar, till vilka det ibland hänvisas i fotnoter, inte har bifogats revisionsrapporten.
- 142 Mot bakgrund av det sammanhang i vilket revisionsrapporten upprättats och mot bakgrund av de principer som det erinrats om i punkterna 136–139 ovan, ska bevisvärdet av denna rapport i hög grad relativiseras. Den kan inte anses vara tillräcklig för att bevisa vad som anges däri, bland annat vad gäller att den påstådda skadan är faktisk samt dess omfattning. Den kan på sin höjd betraktas som ett *prima facie*-bevis, under förutsättning att den bekräftas av annan bevisning.
- 143 Vad därefter gäller de kopior av handlingar som rör Codefa, vilka bifogats som bilaga A.5 till ansökan, och även det expertutlåtande som sökanden i allmänna ordalag har hänvisat till i punkt 71 i ansökan, ska det först erinras om att det framgår av den rättspraxis som det redogjorts för i punkt 99 ovan, att det inte ankommer på tribunalen att i bilagorna söka efter och fastställa de grunder och argument som den till äventyrs skulle kunna anse utgör stöd för talan. Detta gäller i än högre grad när en bilaga utgörs av en akt med flera handlingar som rör en viss fråga eller en viss person, och dessa handlingar omfattar ett stort antal sidor. Om den part som gett in handlingarna i ett sådant fall inte ger tydliga hänvisningar till uppgifter och avsnitt i bilagorna som parten önskar framhålla för att visa att dess argumentation är välgrundad, ska bilagornas värde som bevismaterial och medel för målets utredning begränsas avsevärt.
- 144 Så är uppenbarligen fallet beträffande bilaga A.5 till ansökan, vilken – i enlighet med vad sökanden har angett – består av "[k]opior av handlingar avseende bolaget CODEFA", vilka återges på sidorna 41–154 i akten innehållande bilagorna till ansökan, det vill säga totalt 114 sidor. I avsaknad av en tydlig hänvisning i ansökan till bevis som återfinns bland dessa 114 sidor i bilaga A.5, anser tribunalen att sökanden inte har visat att dess argumentation är välgrundad i förevarande fall.
- 145 Angående den allmänna hänvisningen till revisionsrapporten, i punkt 71 i ansökan, för att visa att sökanden har lidit skada, i synnerhet med avseende på dess innehav i Codefa, kan det ånyo konstateras att en sådan allmän hänvisning till denna rapport, vilken återges på sidorna 277–290 i

akten innehållande bilagorna till ansökan, mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna och den rättspraxis som det erinrats om i punkt 99 ovan, inte kan avhjälpa avsaknaden av väsentliga delar av den rättsliga argumentationen som ska återfinnas i ansökan.

146 Vad därefter gäller sökandens yrkande om ersättning för förluster i Codefa, har sökanden gjort gällande att sedan de omtvistade rättsakterna antogs gentemot sökanden och Fulmen ställdes Codefa inför svårigheter, med följderna att sökanden inte kunde få återbetalning för de lån som han hade beviljat, till ett belopp om 220 000 euro, och inte heller få avkastning på sin investering, i form av köp av aktier, i detta bolag år 2009. Sökanden har hävdade att med anledning av dessa svårigheter avslutade banken Société Générale, i oktober 2010, Codefas konto och sade upp den kontokredit som bolaget beviljats. Bolaget kunde inte heller öppna ett konto i en annan bank. Slutligen kunde Fulmen inte komma i fråga för sådant stöd som den franska staten beviljar bolag i svårigheter, trots att det var berättigat till sådant stöd, på grund av de sanktioner som vidtagits gentemot sökanden och Fulmen. I avsaknad av finansiellt stöd från aktieägare, resulterade dessa ekonomiska svårigheter i att bolaget likviderades 2012.

147 Vad för det första gäller de två lån på totalt 220 000 euro som sökanden påstår sig ha beviljat Codefa, kan det inledningsvis konstateras att sökanden, i en fotnot under punkt 72 till ansökan, endast och utan några närmare preciseringar har hänvisat till bilaga A.5 till ansökan. Sökanden har följaktligen inte bevisat förekomsten av dessa två lån, vilket innebär att detta argument, med beaktande av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna, inte kan prövas i sak.

148 För fullständighetens skull ska det påpekas att om det antas att en sådan hänvisning vore tillräcklig i förevarande fall, så att tribunalen skulle kunna söka i bilaga A.5 till ansökan efter en handling som styreker förekomsten av dessa lån, ska åtminstone de två handlingar som återfinns på sidorna 43 och 44, respektive 45 och 46 i akten innehållande bilagorna till ansökan beaktas. Dessa två handlingar utgörs av två låneavtal som ingåtts mellan Codefa, i egenskap av låntagare, och sökanden, i egenskap av långivare, till ett belopp om 70 000 euro, respektive 150 000 euro, det vill säga totalt 220 000 euro, vilket motsvarar det belopp som sökanden har åberopat. Det ska emellertid påpekas att dessa två avtal, vilka är avfattade på engelska, varken är paraferade eller undertecknade, vilket sökanden även har medgett vid förhandlingen. Under dessa omständigheter kan det konstateras att även om den argumentation som grundas på dessa två avtal skulle kunna prövas i sak, ska avtalens bevisvärde begränsas avsevärt eftersom de inte gör det möjligt att med säkerhet fastställa förekomsten av den fordran som sökanden har åberopat till stöd för sitt yrkande om ersättning för den aktuella skadan. I motsats till vad sökanden gjort gällande under förhandlingen kan denna slutsats inte påverkas av det förhållandet att det framgår av detaljerna i Codefas passiva balansräkning (sammanställning av den 30 juni 2011), vilken återfinns på sidorna 80 och 81 i akten innehållande bilagorna till ansökan, under rubriken "[k]ortfristsiga konto- och checkräkningskrediter", att det på rad 455002 "Mahmoudian Féreidoun" hänvisas till en skuld på 220 000 euro netto den 30 juni 2011. Eftersom Cofeda likviderades mer än sex månader efter det att denna sammanställning upprättades, är det nämligen inte möjligt att försäkra sig om att de lån som sökanden beviljat Codefa inte till viss del, eller till och med till fullo, återbetalats. Även om det antas att tribunalen kan beakta denna handling i bilaga A.5 till ansökan, till vilken sökanden inte har hänvisat specifikt i ansökan, kan en sådan uppgift under alla omständigheter inte styrka att den påstådda skadan är för handen.

149 Vad för det andra gäller banken Société Générales beslut att avsluta Codefas konton och säga upp den kontokredit som bolaget beviljats, kan det i första hand konstateras att sökanden, i en fotnot till punkt 73 i ansökan endast och utan några närmare preciseringar har hänvisat till "[b]ilaga A.5, se skrivelse från Société Générale av den 2.09.2010." Såsom redan har konstaterats i punkt 144 ovan är en sådan hänvisning otillräcklig när det är fråga om en bilaga som innehåller en mängd handlingar och som återges på totalt 114 sidor. Sökanden har följaktligen inte bevisat att banken Société Générale har antagit något beslut med sådan innebörd, vilket innebär att detta argument, med beaktande av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna, inte kan prövas i sak.

- 150 För fullständighetens skull ska det påpekas att om det antas att en sådan hänvisning vore tillräcklig i förevarande fall, så att tribunalen borde söka i bilaga A.5 till ansökan efter den handling som utgörs av en ”skrivelse från Société Générale av den 2.09.2010”, kan det konstateras att denna handling återfinns på första sidan i bilaga A.5, det vill säga sidan 41 i akten innehållande bilagorna till ansökan. Det ska emellertid påpekas att det inte på något sätt framgår av ordalydelsen i denna skrivelse från banken Société Générale att beslutet att avsluta Codefas konto och att säga upp den kontokredit på 80 000 euro som bolaget beviljats berodde på antagandet av de omtvistade rättsakterna, vilket sökanden medgett under förhandlingen.
- 151 Vad för det tredje gäller påståendet att en annan bank vägrade att öppna ett bankkonto i Codefas namn på grund av att de omtvistade rättsakterna antagits gentemot sökanden, konstaterar tribunalen att detta påstående i ansökan inte stöds av någon bevisning. Med beaktande av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna kan detta argument följaktligen inte prövas i sak.
- 152 Vad för det fjärde gäller påståendet att Codefa inte kunde komma i fråga för sådant stöd som i normalfallet beviljas bolag i svårigheter, trots att det var berättigat till sådant stöd, kan det ånyo konstateras att detta påstående i ansökan inte stöds av någon bevisning. Med beaktande av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna kan detta argument följaktligen inte prövas i sak.
- 153 Vad för det femte gäller påståendet att sökanden till följd av likvidationen av Codefa inte kunde få ”direkt eller indirekt avkastning på sin investering [i form av] köp av aktier år 2009”, konstaterar tribunalen att detta påstående i ansökan inte stöds av någon bevisning. Sökanden har i synnerhet inte uppgett vare sig det totala belopp som han investerat för att förvärva aktier i Codefa, antalet aktier eller deras nominella värde. Med beaktande av bestämmelserna i artikel 76 i rättegångsreglerna kan detta argument följaktligen inte prövas i sak.
- 154 Mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden kan det konstateras att eftersom de argument sökanden framfört till stöd för sitt yrkande om ersättning för skada till följd av förluster som uppkommit i Codefa i vissa delar inte kan prövas i sak och i övriga delar är ogrundade, har sökanden inte visat att denna skada är för handen. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser yrkandet om ersättning för denna skada.
- 155 Mot bakgrund av de slutsatser som framgår av punkterna 133 och 154 ovan, finner tribunalen att talan inte kan vinna bifall såvitt avser yrkandet om ersättning för skada till följd av förluster som uppkommit i europeiska bolag, då det i vissa delar inte kan prövas i sak och i övriga delar är ogrundat.

4) Rättsliga avgifter erlagda för att sökandens tillgångar delvis skulle frigöras och för att hans beslagtagna bankkonton därefter skulle göras tillgängliga

- 156 Angående de rättsliga avgifter sökanden erlagt för att hans tillgångar delvis skulle frigöras och för att hans beslagtagna bankkonton skulle göras tillgängliga, har sökanden gjort gällande att han inte fått någon information om vilka åtgärder han skulle vidta för att få tillgång till tillräckliga medel för att täcka sina personliga utgifter. På grund härav var han tvungen att anlita en advokatbyrå i Frankrike, som tog ut ett arvode på 8 875 euro, för att han skulle få tillgång till 1 000 euro per månad. På liknande sätt anlidade han en advokatbyrå i Belgien, först för att komma i kontakt med de belgiska myndigheterna och därefter, sedan domen av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775) meddelats, för att vidta nödvändiga åtgärder för att frigöra sina beslagtagna bankkonton, vilket resulterade i ett arvode på 8 838 euro. Dessa rättsliga kostnader motsvarar således ett arvode på 17 713 euro.
- 157 I samband med repliken har sökanden framhållit att han, med hänsyn till sin ålder och personliga situation, behövde ett specialiserat ombud för att effektivt göra gällande sina rättigheter hos banker och myndigheter. Den omständigheten att det tog ett år innan han fick tillgång till belopp som var

nödvändiga för att täcka hans grundläggande behov visar att den processen var komplicerad och svår, och det framgår även av handlingarna i målet att frysningen av hans konton i Belgien hade ett direkt samband med de omtvistade rättsakterna.

158 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument.

159 För den skada sökanden anser sig ha lidit – bestående i de rättsliga avgifter han erlagt för att hans tillgångar delvis skulle frigöras i Frankrike och Belgien under den omtvistade perioden, och därefter för att hans beslagtagna bankkonton skulle göras tillgängliga – har sökanden yrkat på ersättning för de advokatarvoden som han erlagt. Till stöd härför har sökanden, som bilagor till ansökan, gett in dels skriftväxling mellan en advokatbyrå i Frankrike och generaldirektoratet för statsbudgeten (Frankrike) och skriftväxling mellan en advokatbyrå i Belgien och åklagarmyndigheten i Bryssel, dels två arvodesräkningar som upprättats av respektive advokatbyrå. Det ska noteras att med ”den omtvistade perioden” åsyftar sökanden perioden från det att han först fördes upp i de omtvistade förteckningarna den 26 juli 2010 (se punkt 10 ovan), till dess att han avfördes från dessa förteckningar den 19 december 2013 (se punkt 22 ovan) (nedan kallad den omtvistade perioden).

160 Vad gäller bevis för att skadan är faktisk, vilket det enligt den rättspraxis som det erinrats om i punkt 86 ovan ankommer på sökanden att lägga fram, kan det – utan att det är nödvändigt att uttala sig om huruvida sökanden var tvungen att anlita en advokat inom ramen för de nationella förfaranden som är aktuella i förevarande mål – konstateras att sökanden endast har företett två arvodesräkningar, vilka upprättats av dessa advokater och ställts till sökanden personligen, till ett belopp om totalt 17 713 euro. Han har däremot inte lagt fram några bevis för att dessa två arvodesräkningar faktiskt har betalats och inte heller, med hänsyn till att han har begärt ersättning härför inom ramen för denna skada, för att han har betalat dem med egna medel.

161 Under dessa omständigheter kan det konstateras att sökanden uppenbarligen inte har lagt fram övertygande bevisning för att den återopade skadan – bestående i advokatarvoden som han erlagt för att biträdas vid franska och belgiska nationella myndigheter – är för handen samt dess omfattning. Han har således uppenbarligen underlåtit att styrka att skadan, bestående i rättsliga avgifter som han erlagt i Frankrike och Belgien och som han begär ersättning för, är faktisk och säker. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser yrkandet om ersättning för advokatarvoden som sökanden erlagt i Frankrike och Belgien (se för ett liknande resonemang, beslut av den 7 februari 2018, AEIM och Kazenas/kommissionen, T-436/16, ej publicerat, EU:T:2018:78, punkterna 46 och 47).

162 Mot bakgrund av de slutsatser som framgår av punkterna 107, 116, 155 och 161 ovan, finner tribunalen att talan inte kan vinna bifall såvitt avser yrkandet om ersättning för den ekonomiska skada som sökanden påstår sig ha lidit, då det i vissa delar inte kan prövas i sak och under alla omständigheter är ogrundat, och i övriga delar är ogrundat.

b) Den påstådda ideella skadan och huruvida ett orsakssamband är för handen

163 Sökanden har gjort gällande att beslutet att anta de omtvistade rättsakterna och att låta honom kvarstå i de omtvistade förteckningarna har orsakat honom två typer av ideell skada, nämligen dels en skada på hans heder och anseende, vilken han begär ersättning för till ett belopp om 100 000 euro, dels det lidande som han åsamkats både på grund av svårigheter i hans vardag och på grund av hans försämrade hälsa, vilka han begär ersättning för till ett belopp om 500 000 euro.

164 I sitt svar på den fråga som ställts inom ramen för den andra åtgärden för processledning, angående konsekvenserna av domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402) för förevarande mål, har sökanden uppgett att han anser att med hänsyn till de försvårande

omständigheterna i förvarande mål, särskilt bestående i rådets maktnissbruk, krävs det ett högre belopp än det som utdömdes i ovannämnda dom för att den ideella skada som sökanden lidit ska ersättas till fullo.

165 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att tribunalen ska ogilla yrkandet om ersättning för den påstådda ideella skadan.

1) Skada på heder och anseende

166 Sökanden har gjort gällande att skadan på hans heder och anseende som antagandet och offentliggörandet av de omtvistade rättsakterna orsakat utgör en ideell skada som ska särskiljas från den ekonomiska skada som uppstått till följd av att hans personliga relationer med tredje man har påverkats.

167 En ogiltigförklaring i efterhand av de omtvistade rättsakterna kan inte utgöra full ersättning för den ideella skada som han lidit till följd av att hans heder och anseende skadats, en skada som förlängts och förstärkts till följd av att rådet uttömt alla tillgängliga rättsmedel. Det var endast inom ramen för överklagandet som rådet för första gången gjorde gällande att det förelåg hemliga uppgifter som låg till grund för beslutet att anta de omtvistade rättsakterna, vilket aldrig kunde bevisas. Oaktat sökandens välgrundade protester beslutade rådet, utan någon bevisning och utan att genomföra några kontroller, att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna i nästan tre och ett halvt år, mellan den 26 juli 2010 och den 19 december 2013.

168 Beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna blev föremål för viss publicitet, bland annat på grund av att rådet använde sig av media, inom såväl det iranska affärslivet som det europeiska, vilket ledde till att hans anseende skadades.

169 Som svar på rådets argument har sökandens invänt att tribunalen, i domen av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet (T-384/11, EU:T:2014:986), slog fast att en ideell skada, under vissa villkor, kunde uppstå till följd av restriktiva åtgärder, och gjorde härvidlag ingen åtskillnad mellan fysiska och juridiska personer. BBC:s program och reportaget som den franska tv-kanalen TF1 sände den 6 juli 2014, vilka sökanden har hänvisat till, visar på omfattningen av mediatiseringen av hans fall och ger en korrekt bild av den ideella skada som han lidit till följd av att han stigmatiserats av rådet, i Frankrike i synnerhet och i västvärlden i allmänhet.

170 Angående skadan på sökandens heder och anseende har rådet, med stöd av kommissionen, bestritt sökandens argument.

171 Vad för det första avser ersättning för den ideella skadan, har rådet gjort gällande att det ska göras en åtskillnad mellan skada på en fysisk persons anseende och skada på ett företag som bedriver näringsverksamhet. Förevarande fall ska således jämföras särskilt med det mål som avgjordes genom domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), och inte det mål som avgjordes genom domen av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet (T-384/11, EU:T:2014:986). En ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakter som antagits gentemot sökanden, som är en fysisk person, utgör följaktligen en lämplig ersättning för skadan på hans anseende.

172 För det andra har sökanden inte lagt fram någon konkret bevisning för att hans anseende eller heder har lidit skada eller, med andra ord, att den återopade skadan är faktisk och säker.

173 Tribunalen kommer inledningsvis att pröva rådets argument att, vad gäller ersättning för ideell skada, det ska göras en åtskillnad mellan skada på anseendet hos en fysisk person och skada på anseendet hos ett företag som bedriver näringsverksamhet. Således uppvisar förevarande fall likheter i synnerhet

med de mål som avgjordes genom dom av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), och dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet (T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86), och inte med det mål som avgjordes genom dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet (T-384/11, EU:T:2014:986), eftersom ogiltigförklaringen av de omtvistade rättsakter som antagits gentemot sökanden, som är en fysisk person, skulle kunna utgöra en lämplig form av ersättning för skadan på hans anseende. Till skillnad från ett kommersiellt bolag, där skada på bolagets anseende kan medföra finansiella konsekvenser och således kan uppskattas till ett värde i pengar, är det svårt att tillämpa samma princip på en fysisk person.

- 174 Rådet kan emellertid inte vinna framgång med detta argument, som bygger på att domstolen, med avseende på unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inom ramen för ersättning för ideell skada till följd av skadat anseende, har gjort en åtskillnad mellan fysiska personer och juridiska personer. Det ska nämligen påpekas att i punkt 72 i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), konstaterade domstolen endast att den omständigheten att den rättsakt som var i fråga i det målet, och som till sin art och syfte kan jämföras med de omtvistade rättsakterna, var rättsstridig, kunde ge sökanden i det målet, som var en fysisk person, upprättelse för skadan eller i viss mån gottgöra den ideella skada som rättsstridigheten hade orsakat honom och således läggas till grund för att han fortfarande hade ett berättigat intresse av att få saken prövad. Det framgår av den punkten i den ovan nämnda domen att domstolen i det målet helt enkelt slog fast att ett erkännande av att den aktuella rättsakten var rättsstridig kunde motivera att sökanden fortfarande hade ett berättigat intresse av att få saken prövad, trots att han hade avförts från den förteckning som var omtvistad i det målet.
- 175 I motsats till vad rådet i huvudsak har gjort gällande, tog domstolen således inte ställning, i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), till frågan huruvida ett sådant konstaterande var tillräckligt för att ge sökanden i det målet full upprättelse eller till fullo kunde gottgöra den ideella skada som han lidit. Det ska för övrigt påpekas att domstolen, i punkt 49 i domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), slog fast att även om den, i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), funnit att även om ogiltigförklaringen av de olagliga restriktiva åtgärderna till sin natur kunde utgöra ett slags kompensation för den ideella skada som lidits, innebar det inte att detta slags kompensation i samtliga fall räcker för att säkerställa full ersättning för sådan skada.
- 176 På samma sätt kan det konstateras att domstolen, alltså i punkt 72 i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), inte heller begränsade verkningarna av den där dragna slutsatsen till endast fysiska personer. I detta avseende ska det för övrigt erinras om att domstolen, i punkt 70 i den domen, bland annat påpekade att de restriktiva åtgärderna i fråga hade betydande negativa följder för och betydande inverkan på de berörda personernas fri- och rättigheter. De åtgärderna hade antagits i enlighet med rådets förordning (EG) nr 881/2002 av den 27 maj 2002 om införande av vissa särskilda restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter och om upphävande av förordning (EG) nr 467/2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av frysningen av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan (EGT L 139, s. 9). Den förordningen kunde således avse såväl fysiska personer som juridiska enheter.
- 177 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan det konstateras att rådet inte kan vinna framgång med sitt argument att, vad gäller ersättning för skadan, ska det göras en åtskillnad mellan skada på anseendet hos en fysisk person och skada på anseendet hos ett företag som bedriver näringsverksamhet.
- 178 Vad därefter gäller yrkandet om ersättning för den ideella skada som sökanden åberopat och som uppstått till följd av att hans heder och anseende har skadats, påpekar tribunalen att de restriktiva åtgärderna har betydande negativa följder för och betydande inverkan på de berörda personernas fri-

och rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punkt 70). I detta avseende kan det konstateras att när restriktiva åtgärder har vidtagits mot en enhet med anledning av att den anses ha stött spridning av kärnmaterial, kopplas denna enhet offentligt ihop med ett agerande som anses allvarligt hota fred och internationell säkerhet, vilket föder misstro och drar vanära över enheten, vars rykte sålunda påverkas, vilket i sin tur innebär att enheten lider ideell skada (dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/Conseil, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 80).

- 179 För det första avser den vanära och misstro som sådana restriktiva åtgärder som de omtvistade åtgärderna sökandens vilja att vara involverad i verksamhet som det internationella samfundet anser vara förkastlig. Påverkan på den berörda personen går sålunda utöver området för dess dagliga ekonomiska och finansiella intressen (dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 82).
- 180 För det andra förvärras skadan på den berörda personens anseende av att den inte är en följd av en personlig uppfattning, utan av ett offentligt ställningstagande av en unionsinstitution, vilket har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* och gett upphov till tvingande rättsverkningar (dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 83).
- 181 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att i förevarande fall orsakade beslutet att anta de omtvistade rättsakterna och att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna en ideell skada för sökanden, vilken kan skiljas från den ekonomiska skada som uppstått till följd av att hans ekonomiska och finansiella intressen har påverkats. Sökanden ska således anses ha rätt till ersättning för denna ideella skada (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 85).
- 182 Beträffande huruvida den påstådda ideella skadan är faktisk, ska det, vad specifikt gäller en sådan skada, erinras om att även om förebringandet av bevis eller bevisuppgifter inte nödvändigtvis ska betraktas som ett villkor för erkännande av en sådan skada, ankommer det åtminstone på sökanden att fastställa att det agerande som lagts institutionen till last var av sådan art att det orsakade bolaget en sådan skada (se dom av den 16 oktober 2014, Evropaïki Dynamiki/kommissionen, T-297/12, ej publicerad, EU:T:2014:888, punkt 31 och där angiven rättspraxis, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 28 januari 1999, BAI/kommissionen, T-230/95, EU:T:1999:11, punkt 39).
- 183 Även om domstolen, i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), fastställde att ogiltigförklaringen av de rättsstridiga restriktiva åtgärderna till sin natur utgjorde ett slags kompensation för den ideella skada som lidits, innebär inte det att detta slags kompensation i samtliga fall nödvändigtvis räcker för att säkerställa full ersättning för sådan skada, eftersom varje sådant beslut ska antas med hänsyn till omständigheterna i målet (dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 49).
- 184 I förevarande fall kan ogiltigförklaringen av de omtvistade rättsakterna – genom domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), vari det fastställdes att det inte var motiverat, och således rättsstridigt, att associera sökanden med spridning av kärnmaterial – visserligen utgöra ett slags kompensation för den ideella skada som sökanden lidit och begärt ersättning för inom ramen för förevarande mål. Under de omständigheter som föreligger i förevarande fall kan en sådan ogiltigförklaring emellertid inte anses utgöra full ersättning för skadan.
- 185 Det framgår nämligen av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 178 ovan, att antagandet av de omtvistade rättsakterna, och det åtföljande påståendet att sökanden har varit inblandad i spridning av kärnmaterial, har fött misstro och dragit vanära över honom och därmed påverkat hans anseende, och följaktligen har även hans sociala förhållanden och familjerelationer påverkats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 88).

- 186 Dessa verkningar, vilka pågått under nästan tre och ett halvt år och som ligger till grund för den ideella skada som sökanden har lidit, kan inte uppvägas till fullo genom ett fastställande, i förevarande fall *a posteriori*, av att de omtvistade rättsakterna är rättsstridiga. Så är fallet av följande skäl.
- 187 För det första drar ett antagande av restriktiva åtgärder mot en person som regel till sig mer uppmärksamhet och ger upphov till fler reaktioner, i synnerhet utanför unionen, än en påföljande ogiltigförklaring av desamma (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 88).
- 188 För det andra är rådets påstående avseende sökanden särskilt allvarligt eftersom det associerar sökanden med spridning av kärnmaterial, det vill säga en verksamhet som enligt rådet hotar internationell fred och säkerhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 89).
- 189 För det tredje och i enlighet med vad som framgår av punkt 21 ovan, har detta påstående inte styrkts av några uppgifter eller någon bevisning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 90).
- 190 För det fjärde och under alla omständigheter ska det påpekas att trots att rådet när som helst kunde upphäva beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna – vilket offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* – eller åtminstone ändra eller komplettera beslutet för att avhjälpa en eventuell rättsstridighet som det kunde vara behäftat med, valde rådet att låta sökanden kvarstå i förteckningarna under nästan tre år och ett halvt år trots sökandens protester, i synnerhet med avseende på avsaknaden av bevis för de anklagelser som riktats mot honom. Handlingarna i målet innehåller i detta avseende inte några uppgifter som ger vid handen att rådet vid någon tidpunkt eller av någon anledning, på eget initiativ eller som svar på sökandens protester, kontrollerade huruvida nämnda påstående var välgrundat, för att begränsa de skadliga följderna för sökanden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 91).
- 191 Det följer av fast rättspraxis att en sådan kontroll under alla omständigheter var särskilt motiverad i förevarande fall sedan domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142) meddelats, med hänsyn till hur allvarlig den konstaterade rättsstridigheten var. Även om den domen, åtminstone delvis, kunde utgöra en gottgörelse för den ideella skada som sökanden lidit, kunde den inte under några omständigheter ge upphov till några sådana verkningar under perioden efter det att den hade meddelats, en period på ungefär ett år och nio månader då sökanden oförändrat kvarstod i de omtvistade förteckningarna.
- 192 Utan att på något sätt ifrågasätta den berörda institutionens rätt att överklaga tribunalens slutliga avgörande eller att begära uppskov med verkningarna av ett sådant avgörande, i enlighet med artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, ska det påpekas att i en union som iakttar rättsstatsprincipen ankommer det – med hänsyn till allvarlighetsgraden av det rättsstridiga agerande som tribunalen funnit vara för handen – på den berörda institutionen att ompröva de bedömningar som tribunalen ansett var rättsstridiga, oavsett om det sker samtidigt som ett överklagande. Ett sådant krav syftar inte till att ålägga den berörda institutionen att genast följa tribunalens dom, utan, såsom framgår av punkt 91 i domen av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet (T-384/11, EU:T:2014:986), till att institutionen, med beaktande av tribunalens slutsatser, kontrollerar huruvida de omtvistade rättsakterna inte skulle kunna, eller rentav måste, upphävas, ersättas eller ändras för att begränsa de skadliga följderna.
- 193 Såsom sökanden uttryckligen har påtalat i ansökan, skiljer sig nämligen den ideella skada som orsakats av att sökanden kvarstått i de omtvistade förteckningarna efter det att domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142) meddelades, från den skada som uppstått innan den domen meddelades. I den domen slog tribunalen formellt fast, i likhet med

vad sökanden hade gjort gällande, att det, med beaktande av fast rättspraxis och med anledning av att det saknades bevis för rådets påståenden avseende sökanden, var rättsstridigt att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna.

- 194 I förevarande fall var det således bland annat mot bakgrund av de bedömningar och konstateranden som tribunalen gjorde i domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), som rådet kunde ha prövat huruvida det var berättigat att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna, det vill säga utan att det fanns några bevis till stöd för det påstående som riktats mot sökanden, utan att riskera att ytterligare förvärra den skada som sökanden redan hade lidit när nämnda dom meddelades.
- 195 Denna slutsats påverkas inte av domen av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775). I den domen prövade domstolen endast – och ogillade – rådets överklagande av domen om ogiltigförklaring av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), och den kunde således inte avgöra frågan om ersättning för den skada som sökanden orsakats genom beslutet att låta honom kvarstå i de omtvistade förteckningarna efter det att sistnämnda dom meddelades.
- 196 Mot bakgrund av ovanstående överväganden, och under alla omständigheter mot bakgrund av de omständigheter som framgår av punkterna 190–195 ovan, finner tribunalen således att ogiltigförklaringen av beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna, genom domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), inte utgjorde full ersättning för den ideella skada som sökanden lidit.
- 197 Tribunalen ska även pröva huruvida, såsom sökanden har påstått, vissa ytterligare faktorer kan ha bidragit till att förvärra den ideella skada som han lidit, vilka sålunda ska beaktas vid fastställandet av den ersättning som ska utgå för skadan.
- 198 Vad för det första gäller påståendet att den ideella skada som sökanden lidit har dragit ut på tiden och förvärrats på grund av att rådet dels uttömde de rättsmedel som står till dess förfogande enligt EUF-fördraget, bland annat genom att överklaga domen av den 21 mars 2012, Fulmen och Mahmoudian/rådet (T-439/10 och T-440/10, EU:T:2012:142), dels åberopade vissa grunder eller argument till stöd för överklagandet för första gången vid domstolen, däribland konfidentiella uppgifter som låg till grund för de omtvistade rättsakterna men utan att låta sökanden få tillgång till dessa uppgifter, finner tribunalen att sökanden inte kan vinna framgång med detta argument. På samma sätt och av samma skäl som de som det redogjorts för i punkterna 70–76 ovan kan det nämligen konstateras att sådana omständigheter inte kan utgöra en försvårande omständighet för rådets rättsstridiga agerande, och de kan i princip inte heller ligga till grund för en sådan ideell skada som kan ge upphov till unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar.
- 199 Vad vidare beträffar sändningen av ett reportage i programmet ”sept à huit”, i den franska tv-kanalen TF1, framgår det inte alls – såsom sökanden har gjort gällande – på grund av dess innehåll, att sökanden lidit en särskilt svår ideell skada, då denna sändning, som finns tillgänglig på internet, enbart avsåg de verkningar som de omtvistade rättsakterna haft för Fulmen, men inte för sökanden. Även om det skulle anses att detta tv-program även avsåg sökandens intressen, framgår det under alla omständigheter av programmet i fråga att det bidrog till att återställa sökandens anseende. Genom detta program säkerställdes bland annat att unionsdomstolens ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna fick publicitet. Med hänsyn till att det påstående som rådet riktat mot sökanden är synnerligen allvarligt kan sändningen av detta program, i motsats till vad rådet har hävdat, likväl inte anses kunna uppväga de negativa verkningar som de omtvistade åtgärderna har haft för sökandens anseende.

200 Vad slutligen beträffar det förhållandet att BBC visade ett foto av sökanden och den 24 maj 2011 sände ett program i vilket, enligt sökanden, rådets talesperson deltog och med avseende på ett flertal individer som var föremål för rådets sanktioner, uppgav att "det slutligen hade bevisats att samtliga av Europeiska unionens beslut var lagenliga", kan det – oaktat den omständigheten att sökanden i sin ansökan inte har lämnat några uppgifter som gör det möjligt för tribunalen att fastställa innehållet i dessa program eller att de har sänts – konstateras att programmen i fråga och de uttalanden som enligt rådet har framförts av Europeiska utrikestjänstens – och inte rådets – talesperson, inte kan ha förvärrat den skada som sökanden åsamkats genom de omtvistade rättsakterna. Även om dessa uttalanden gjordes då tribunalen hade att pröva en talan om ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna, återspeglar uttalandena, såsom de har återgetts av sökanden i ansökan, endast den övertygelse som deras upphovsman, ett ombud för en av unionens institutioner, förfäktar beträffande lagenligheten av de beslut som institutionen hade antagit gentemot ett "visst antal personer som ålagts sanktioner av rådet". Utöver den omständigheten att en part i ett mål som är föremål för prövning vid unionsdomstolen är fri att uttrycka sin övertygelse om att den har rätt i sak, kan det således, under alla omständigheter, konstateras att de uttalanden som framfördes inte avsåg sökanden personligen.

201 Mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden ska talan bifallas såvitt avser yrkandet om ersättning för den ideella skada som uppstått till följd av att sökandens heder och anseende har skadats. Tribunalen finner således, efter att i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) ha uppskattat den ideella skada som sökanden har lidit, att 50 000 euro är en lämplig ersättning.

2) Skada till följd av svårigheter i vardagen och försämrad hälsa

202 Skadan bestående i det lidande sökanden åsamkats till följd av svårigheter i vardagen och försämrad hälsa uppskattar sökanden till ett belopp om 500 000 euro.

203 Rådet anser, med stöd av kommissionen, att de bevis som sökanden ingett inte är tillräckliga för att styrka att ersättning för ideell skada ska utgå med ett belopp på 500 000 euro.

i) Skada bestående i det lidande sökanden åsamkats till följd av svårigheter i vardagen

204 Sökanden har gjort gällande att när de omtvistade rättsakterna antagits och hans tillgångar i unionen frysts, befann han sig i en mycket svår ekonomisk och personlig situation, då han inte endast frångått möjligheten att upprätthålla sin levnadsstandard, men även att tillgodose sina och hans närståendes personliga behov, bland annat genom att betala sjukvårdskostnader, byta ut sin mobiltelefon, och betala sin hemförsäkring. Han har hävdats att det var först från och med januari 2012, det vill säga 18 månader efter det att de första omtvistade rättsakterna antogs, som han beviljades ett månatligt belopp om 1 000 euro för att täcka sina grundläggande behov. Under mer än ett år levde han således på lån från personer i hans omgivning.

205 Beträffande sina utgifter har han erinrat om att han var tvungen att inge en motiverad ansökan till en behörig myndighet för att erhålla ett erforderligt belopp. Eftersom han inte beviljades tillstånd att betala sina skatter, försäkringar och avgifter förrän den 25 mars 2011, blev dessa betalningar kraftigt försenade, han påfördes straffavgifter och otaliga administrativa problem. Sökanden har tillagt att för varje betalning krävdes det att han gav in fakturan åtföljd av bankens eller den behöriga myndighetens särskilda tillstånd, eller att han betalade kontant, vilket gav upphov till stora svårigheter och ytterligare oro i vardagen. Han hade inte rätt att resa till andra europeiska länder än Frankrike, eller mellanlanda på andra flygplatser i unionen än de franska vid resor utanför unionen. Var och en som ingår i hans familj eller sociala och yrkesmässiga omgivning, till och med hyresgästen i hans lägenhet i Belgien, förhörde av medlemsstaternas säkerhetstjänster. Hans syskonbarn fick avslag på sin ansökan om franskt medborgarskap, under förevändningen att hon hade kopplingar till honom och att hon hade praktiserat två månader hos Fulmen, vilket gav upphov till en känsla av skuld hos honom. Det förhållandet att sökanden var tvungen att sätta sig i skuld till sina närstående, till ett belopp om mer än

20 000 euro, för att kunna täcka sina grundläggande behov, förödmjukade honom och han oroade sig för framtiden, för det fall att hans hälsotillstånd försämrades. I den situation han befann sig i upplevde han även en stark känsla av orättvisa. Det tv-reportage som sändes i programmet "sept à huit", i den franska tv-kanalen TF1 den 6 juli 2014, visar hur stor påverkan de restriktiva åtgärderna hade på hans personliga situation.

- 206 I repliken har sökanden kategoriskt bestridit rådets antydning om att han endast hade att lämna Frankrike för att bosätta sig i Iran.
- 207 Angående sökandens lidande på grund av de svårigheter som uppstått i hans vardag, har rådet uppgett att det inte bestrider att de omtvistade åtgärderna påverkade hans vardag. I dupliken har rådet emellertid förtydligat att det inte uttryckligen medger att sökanden har lidit en ersättningsgill ideell skada. Rådet har nämligen gjort gällande att de utgifter som sökanden hänvisat till, det vill säga kostnader för sjukvård och försäkringar samt skatter, omfattas av bestämmelserna i artikel 26 i förordning nr 267/2012, vari det föreskrivs att tillgångar som är nödvändiga för att täcka de grundläggande behoven hos en person som omfattas av en åtgärd om frysning av tillgångar får frigöras. Rådet kan inte hållas ansvarigt för att det system som medlemsstaterna har infört för att genomföra denna bestämmelse fungerar långsamt och otillfredsställande. Rådet kan inte heller hållas ansvarigt för de förhör som hållits med personer i sökandens familj eller sociala och yrkesmässiga omgivning, inklusive hans hyresgäst, eftersom det är medlemsstaternas säkerhetstjänster eller polismyndigheter som har beslutat om dessa förhör. Vad beträffar beslutet att avslå sökandens syskonbarns ansökan om franskt medborgarskap, innehåller unionslagstiftningen om restriktiva åtgärder inte någon bestämmelse som har till syfte eller verkan att hindra naturalisering av familjemedlemmar till personer som omfattas av sådana åtgärder. Under alla omständigheter rör det sig för det första inte om en skada som sökanden lidit personligen, och för det andra låg den omständigheten att sökandens syskonbarn hade praktiserat vid Fulmen, och inte hennes familjerelation till sökanden, till grund för beslutet att avslå hennes ansökan om medborgarskap.
- 208 Vad beträffar det förhållandet att det var omöjligt för sökanden att upprätthålla sin levnadsstandard, rör det sig om en omständighet som är svår att beteckna som faktisk och säker, och vars faktiska omfattning under alla omständigheter kan ifrågasättas. Med hänsyn till arten av den påstådda skadan är det, mot bakgrund av omständigheterna i målet, inte nödvändigt att bevilja ersättning för denna skada. Sökandens liv omkullkastades inte i den utsträckning som han har gjort gällande, eftersom han fortfarande hade iranskt medborgarskap, sitt hemvist och sina ekonomiska förbindelser i Iran, där han kunde bibehålla sin sedvanliga levnadsstandard, trots att den påverkades i Europa.
- 209 Sökanden har inte rätt att begära ersättning för en påstådd skada som uppstått till följd av inreserestriktioner, i förevarande fall nekad ombordstigning på en flygplats belägen utanför Frankrike, av det skälet att inreserestriktioner – till skillnad mot åtgärder för frysning av tillgångar – inte genomförs genom att en förordning antas med stöd av artikel 215 FEUF.
- 210 Angående skadan bestående i det lidande som sökanden åsamkats på grund av svårigheter i vardagen, ska åtskillnad göras mellan tre kategorier av skador som sökanden har åberopat.
- 211 Vad för det första gäller inreseförbudet till andra europeiska länder än Frankrike och förbudet att mellanlanda på flygplatser utanför Frankrike vid resor utanför unionen, med följderna att sökanden bland annat blev föremål för ett beslut om nekad ombordstigning den 17 juli 2011, erinrar tribunalen, i likhet med vad rådet har gjort gällande, om att sådana åtgärder grundas på bestämmelserna i artikel 19 i beslut 2010/413, vilka ersätter bestämmelserna i artikel 4 i gemensam ståndpunkt 2007/140. Såsom har konstaterats i punkterna 47 och 48 ovan är tribunalen inte behörig att pröva sökandens skadeståndsyrkande, i den del det avser ersättning för den skada som han lidit till följd av antagandet av beslut 2010/413. Sökanden har följaktligen inte rätt att begära ersättning för denna skada.

- 212 För det andra är det felaktigt av sökanden att klandra rådet för att de nationella myndigheterna alltför långsamt har handlagt hans ansökan om att erhålla ett månatligt belopp för att täcka sina grundläggande vardagliga behov.
- 213 I enlighet med bestämmelserna i artikel 19 i förordning nr 961/2010, det vill säga en av de omtvistade rättsakterna, föreskrevs det nämligen att, med avvikelse från artikel 16 i förordning nr 961/2010 fick medlemsstaternas behöriga myndigheter, som angavs på de webbplatser som förtecknades i bilaga V till den förordningen, på vissa villkor ge tillstånd till att vissa frysta tillgångar eller ekonomiska resurser frigjordes eller gjordes tillgängliga, i synnerhet sådana tillgångar eller ekonomiska resurser som var "nödvändiga för att tillgodose de grundläggande behoven hos de personer som anges i bilaga VII eller VIII och hos familjemedlemmar till dessa som är beroende av dem för sin försörjning, inbegripet mat, hyra, amorteringar och räntor, mediciner och läkarvård, skatter, försäkringspremier och avgifter för samhällstjänster", enligt artikel 19.1 a i samma förordning.
- 214 Det är således felaktigt av sökanden att hålla rådet ansvarigt för de skador som han kan ha åsamkats till följd av den långsamma handläggningen av hans ansökningar hos medlemsstaternas behöriga myndigheter om att hans frysta tillgångar eller ekonomiska resurser skulle frigöras för att täcka vardagliga grundläggande behov, i synnerhet för betalning av sjukvårdskostnader – även för familjemedlemmar, trots att sökanden inte har preciserat huruvida denna familjemedlem var beroende av honom för sin försörjning – samt hemförsäkring, skatter, avgifter, en telefonlinje eller rentav en ny telefon. Även om det antas att det är styrkt att dessa skador är för handen kan de endast tillskrivas medlemsstaternas behöriga myndigheter, såsom de angetts i förordning nr 961/2010.
- 215 Vad för det tredje gäller skadan bestående i stress, samt känslor av oro, förödmjukelse och skuld, som han känt gentemot sina närstående, och som de omtvistade rättsakterna ska ha gett upphov till hos sökanden genom att beröva honom varje möjlighet att upprätthålla sin tidigare levnadsstandard, påpekar tribunalen inledningsvis att det ska göras en åtskillnad mellan denna skada och skadan på sökandens heder och anseende, vilken har prövats ovan och vilken tribunalen, i punkt 201 ovan, har funnit ska ersättas till ett belopp om 50 000 euro. Såsom framgår av punkt 82 i domen av den 25 november 2014, *Safa Nicu Sepahan/rådet* (T-384/11, EU:T:2014:986), följer nämligen den sistnämnda skadan i synnerhet av den vanära och misstro som sådana restriktiva åtgärder som de omtvistade åtgärderna ger upphov till, vilka avser den berörda personens vilja att vara involverad i verksamhet som det internationella samfundet anser vara förkastlig.
- 216 Vad gäller den påstådda ideella skada, som avser att de omtvistade rättsakterna medförde ett intrång i sökandens familjeliv och sociala liv, kan det i förevarande fall konstateras att denna skada inte följer av den vanära och misstro som kunde ifrågasätta sökandens vilja att "vara involverad i verksamhet som det internationella samfundet anser [är] förkastlig", utan – eftersom han är en fysisk person – av att hans familjemässiga- och sociala status sänktes av det skälet att han oväntat blev oförmögen att upprätthålla sin tidigare levnadsstandard, på grund av att hans tillgångar och ekonomiska resurser frysts.
- 217 Det framgår emellertid av samtliga uppgifter i målet som specifikt rör sökandens familjemässiga- och sociala status, att han har visat att den skada som nu åberopats och prövats är faktisk och säker. Av dessa uppgifter framgår även att denna skada nödvändigtvis och direkt följer av de omtvistade rättsakterna. Även om rådet inte har medgett att en skada i detta avseende är för handen, framgår det såväl av dess skriftliga inlagor som av dess uttalanden vid förhandlingen att det inte har bestritt att de omtvistade åtgärderna påverkade sökandens vardag.
- 218 Mot bakgrund av ovanstående finner tribunalen att beslutet att anta de omtvistade rättsakterna och att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna orsakade sökanden en ersättningsgill ideell skada, vilken kan särskiljas både från den ekonomiska skada som uppstått till följd av att hans ekonomiska och finansiella intressen påverkades, och från den ideella skada som uppstått på grund av skadan på hans heder och anseende.

219 Vad gäller beloppet av den ersättning som sökanden ska tillerkännas för denna ideella skada kan det, med beaktande av omständigheterna i målet, konstateras att ogiltigförklaringen av beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna visserligen, i princip, gjorde det möjligt för sökanden att fritt förfoga över de tillgångar och ekonomiska resurser som varit frysta, men den kan likväl inte på något sätt anses gottgöra den skada som nu har prövats och som har gett upphov till verkningar under den omtvistade perioden. Såsom domstolen redan har funnit innebär nämligen en frysning av penningmedel i sig, genom sin omfattande räckvidd, att de berörda personernas yrkes- och familjeliv kullkastas (se dom av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punkt 70 och där angiven rättspraxis). Tribunalen finner följaktligen att ogiltigförklaringen av de omtvistade rättsakterna inte i sig kan utgöra full ersättning för denna skada, och den kan inte heller minska det utdömda ersättningsbeloppet.

220 Med beaktande av typen och allvarlighetsgraden av den ideella skada som sökanden lidit, och med hänsyn till att det är omöjligt att, på grundval av sifferuppgifter, beräkna denna typ av ideella skada ska den uppskattas i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex æquo et bono*). I detta avseende påpekar tribunalen, angående vad som ska anses utgöra lämplig ersättning, att sökanden ska tilldömas ersättning motsvarande 500 euro för varje månad som han har varit uppförd i de omtvistade förteckningarna. Eftersom sökanden var uppförd i dessa förteckningar från och med juli 2010 till och med december 2013, det vill säga i 42 månader, utgör ett belopp om 21 000 euro lämplig ersättning för skadan bestående i det lidande han orsakats till följd av svårigheter i vardagen, i huvudsak i form av skada på hans familjemässiga och sociala status.

ii) Skada till följd av försämrad hälsa

221 Angående skadan på sökandens hälsa, har han gjort gällande att han till följd av antagandet av de omtvistade rättsakterna borde ha genomgått en antidepressiv behandling och har till stöd härför, i bilaga A.11 till ansökan, ingett ett läkarintyg.

222 I bilaga C.8 till repliken har sökanden, ”i den mån det är nödvändigt”, bifogat ett nytt läkarintyg.

223 Angående skadan på sökandens hälsa har rådet hävdat att en eventuell ersättning ska grundas på konkreta bevis. I förevarande fall har sökanden emellertid inte ingett något läkarutlåtande, utan har endast gett in ett första läkarintyg, vari det anges att skadan på hans hälsa varken är bestående eller obotlig, och i samband med repliken ett andra läkarintyg, vilket är synnerligen kortfattat och vilket inte gör det möjligt att bedöma vilka hälsomässiga sviter de omtvistade rättsakterna har gett upphov till hos sökanden.

224 Gällande skadan på hans hälsa, har sökanden hävdat att han genomgått en antidepressiv behandling, och till stöd härför har han, i bilaga A.11 till ansökan, gett in ett läkarintyg daterat den 14 december 2010, upprättat av en psykiater i Paris. Det framgår av intyget att denna psykiater intygar att sökanden uppvisade ett ”allvarligt ångest- och depressionssyndrom”, vilket krävde mycket regelbunden farmakologisk och psykiatrisk behandling. Psykiatern uppgav även att sökandens hälsotillstånd försämrades påtagligt i slutet av juli 2010.

225 Detta läkarintyg som sökanden har ingett kan visserligen i sig styrka hans påstående om att han borde ha fått en antidepressiv behandling sedan de omtvistade rättsakterna antagits. Det framgår emellertid implicit av det sista stycket i intyget att det har upprättats endast med stöd av uppgifter som sökanden lämnat. Det framgår inte av läkarintyget att psykiaterns diagnos grundar sig på en tidigare medicinsk undersökning av sökanden, eller på medicinska rapporter eller undersökningar som genomförts av en eller flera läkare som tidigare följt sökanden. Det ska för övrigt påpekas att denna psykiater började behandla sökanden först i september 2010, det vill säga två månader efter det att de omtvistade rättsakterna antogs, vilket psykiatern själv har bekräftat. Under sådana omständigheter krävs åtminstone att sökanden gav psykiatern tillgång till handlingar som denne kunde lägga till grund för

en utvärdering av sökandens allmänna och psykiska hälsotillstånd innan de omtvistade rättsakterna antogs, för att sökanden ska anses ha styrkt att hans hälsotillstånd försämrades vid tidpunkten då dessa rättsakter antogs. Det finns emellertid inga uppgifter i handlingarna i målet som tyder på att sökanden gett några sådana handlingar till psykiatern. Det kan dessutom konstateras att sökanden inte har företett någon handling som visar att han ordinerats en antidepressiv behandling efter det att läkarintyget upprättades.

- 226 Gällande det läkarintyg som ingetts i samband med repliken, i bilaga C.8 till repliken, ska det påpekas att detta intyg är daterat den 12 januari 2016 och upprättat av en psykiater. Vad gäller frågan huruvida denna handling ska tillåtas, kan det förvisso helt sonika konstateras att sökanden, förutom att upprepa den sedvanliga formuleringen ”i den mån det är nödvändigt”, inte har uppgett några godtagbara skäl till att detta nya läkarintyg har getts in först i samband med repliken. När det gäller en skada som uppkommit till följd av försämrad hälsa, hade det emellertid varit fullt möjligt eller till och med tillräckligt, att sökanden i förevarande fall uppgett att han försökt upplysa om hur hans hälsa utvecklats sedan det första läkarintyget upprättades 2010. Även om denna handling i målakten skulle tillåtas som bevisning kan det under alla omständigheter konstateras att intyget inte visar att sökandens hälsotillstånd har utvecklats på något särskilt sätt. På sin höjd framgår det av intyget att sökanden lider av ett ångest- och depressionssyndrom som kräver behandling.
- 227 Tribunalen finner således att även om de läkarintyg som sökanden förebringat gör det möjligt att konstatera att han hade vissa hälsoproblem under 2010 och 2016, innehåller de likväl inga uppgifter som tyder på att dessa problem hade något samband med de omtvistade rättsakterna. De kan således inte visa att ett orsakssamband är för handen och talan kan därmed inte vinna bifall såvitt avser yrkandet om ersättning för skada till följd av sökandens försämrade hälsotillstånd (se, analogt, dom av den 12 september 2007, Combescot/kommissionen, T-250/04, EU:T:2007:262, punkt 100).
- 228 Det följer av ovanstående att sökanden inte har visat att skadan till följd av hans försämrade hälsotillstånd är faktisk och säker, och inte heller att ett orsakssamband är för handen. Yrkandet om ersättning för denna skada ska följaktligen ogillas.
- 229 Mot bakgrund av de slutsatser som dragits i punkterna 201, 220 och 228 ovan, ska yrkandet om ersättning för den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit delvis bifallas. Tribunalen anser, efter att i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) ha uppskattat den ideella skada som sökanden har lidit, att 71 000 euro är en lämplig ersättning.
- 230 Sammanfattningsvis ska förevarande skadeståndstalan bifallas och sökanden ska tilldömas 71 000 euro i ersättning för den ideella skada som han lidit. Yrkandet om ersättning för ekonomisk skada ogillas däremot.

IV. Rättegångskostnader

- 231 Enligt artikel 134.2 i rättegångsreglerna ska tribunalen besluta om fördelningen av rättegångskostnaderna om det finns flera tappande rättegångsdeltagare.
- 232 I förevarande fall har rådet tappat målet såvitt avser yrkandet om ersättning för den ideella skada som sökanden lidit, medan sökanden har tappat målet vad avser yrkandet om ersättning för ekonomisk skada. Under dessa omständigheter ska vardera parten bära sina rättegångskostnader.
- 233 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Kommissionen ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

- 1) Europeiska unionens råd förpliktas att till Fereydoun Mahmoudian utge 71 000 euro i ersättning för den ideella skada som han lidit.**
- 2) Talan ogillas i övrigt.**
- 3) Fereydoun Mahmoudian, rådet och kommissionen ska bära sina respektive rättegångskostnader.**

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 2 juli 2019.

Underskrifter

Innehållsförteckning

I. Bakgrund till tvisten	2
II. Förfarandet och parternas yrkanden	4
III. Rättslig bedömning	5
A. Tribunalens behörighet	5
B. Prövning i sak	7
1. Den påstådda rättsstridigheten	7
2. Den påstådda skadan och huruvida ett orsakssamband mellan rättsstridigheten av det kritiserade agerandet och skadan är för handen	12
a) Den påstådda ekonomiska skadan och huruvida ett orsakssamband är för handen	13
1) Värdeminskningen som uppstått på grund av att sökandens finansiella tillgångar inte har förvaltats dynamiskt	13
2) Uteblivna vinster av fastighetsförvaltning	16
3) Förluster i europeiska bolag	17
i) Förluster i Senteg och Decom	17
ii) Förluster i Codefa	19
4) Rättsliga avgifter erlagda för att sökandens tillgångar delvis skulle frigöras och för att hans beslagtagna bankkonton därefter skulle göras tillgängliga	22
b) Den påstådda ideella skadan och huruvida ett orsakssamband är för handen	23
1) Skada på heder och anseende	24
2) Skada till följd av svårigheter i vardagen och försämrad hälsa	29
i) Skada bestående i det lidande sökanden åsamkats till följd av svårigheter i vardagen	29
ii) Skada till följd av försämrad hälsa	32
IV. Rättegångskostnader	33